

யக்ஷனின் வினாக்களும் தருமனின் விடைகளும்

அலமேலு க்ருஷ்ணன்

பாரதத்தின் தொன்மை வாய்ந்த இதிஹாஸமான மஹாபாரதத்தை வ்யாஸ முனிவர் கூற விக்னவினாசக வினாயகர் எழுதியதாக வரலாறு கூறுகின்றது. வ்யாஸ முனிவரின் சீடரான வைசம்பாயனர் அர்ஜுனனின் கொள்ளுப்பேரனான ஜனமேஜய மஹாராஜாவிடம் அதையே கதையாகக் கூறியிருக்கிறார்.

மஹாபாரதம் 18 பர்வங்களைக் கொண்டது. அதில் வனபர்வம் அல்லது அரண்ய பர்வத்தில் பாண்டவர்களின் 12 ஆண்டு வனவாஸத்தைக் குறித்த செய்திகள் வருகின்றன. பாண்டவர்கள் வனவாஸம் செய்த காலத்தில் வனத்தில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயராஜனுக்கு விவரித்துக் கூறுகிறார்.

பாண்டவர்களின் 12 ஆண்டு வனவாஸத்தின் இறுதியில் ஒரு நாள் ஒரு அந்தணர் அவர்களை அணுகி, யாககுண்டத்தில் நெருப்புப் பற்றவைப்பதற்காக தான் வைத்திருந்த அரணிக்கட்டையை ஒரு மான் தனது கொம்பினால் எடுத்துச் சென்றுவிட்டதென்றும் அதனால் அக்னிஹோத்ரம் முதலிய நித்யகர்மானுஷ்டானங்களைத் தம்மால் செய்யமுடியவில்லை என்றும் கூறினார். மேலும், அதை மீட்டுத்தரவேண்டுமென்று யுதிஷ்டிரரிடம் வேண்டிக்கொண்டார்.

உடனேயே, தருமபுத்திரரான யுதிஷ்டிரர் தனது தம்பியருடன் அந்த அரணிக்கட்டையை மீட்டுவர்ப் புறப்பட்டார். அந்த மானின் குளம்படியைப் பின்தொடர்ந்து சென்றுகொண்டே இருந்தனர். எங்கெங்கோ தேடியும் அவர்கள் கண்ணில் அந்த மான் தென்படவில்லை. பசியும், தாகமும் அவர்களை வாட்டியது. அனைவரும் களைத்துப் போய் ஓர் ஆலமரத்தின் நிழலில் அமர்ந்துவிட்டனர்.

அப்பொழுது, தருமர் மிகவும் இளையவரான தனது தம்பி நகுலனைப் பார்த்து,

மாத்திரியின் மகனான நகுலா! உனது ஸகோதரர்களான இவர்கள் சோர்வுற்றிருப்பதுடன் தாகத்தினாலும் பீடிக்கப்பட்டுள்ளனர். அருகாமையில் எங்காவது தண்ணீரோ அல்லது நீர் நிறைந்த இடங்களில் வளரும் மரங்களோ தென்படுகின்றனவா என்பதை நீ இந்த மரத்தின் மீதேறி பத்து திசைகளிலும் பார்.

சரி, அப்படியே செய்கிறேன் என்று கூறிய நகுலன் வேகமாக மரத்தின் மேல் ஏறிப் பார்த்தவாறு தனது மூத்த சகோதரரிடம் கூறினான்,

அரசே! தண்ணீரின் பக்கத்தில் வளரும் பல மரங்களை நான் காண்கின்றேன். கொக்குக்களின் கூச்சலையும் கேட்கின்றேன். அதனால் இந்த இடத்தின் அருகாமையில் எங்காவது நிச்சயமாக தண்ணீர் இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

எப்பொழுதும் உண்மை பேசுவதில் உறுதியுடனிருக்கும் குந்தியின் மகனான யுதிஷ்டிரன் இந்தச் சொற்களைக் கேட்டு, 'மனத்துக்கினியவனே, உடனடியாக அங்கு சென்று தண்ணீரை எடுத்துக்கொண்டு வேகமாக வா' என்று கூறினார்.

நகுலன் தனது மூத்த சகோதரரின் கட்டளைக்கு அடிபணிந்து, 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று கூறி தண்ணீர் இருக்கும் இடம் நோக்கி வேகமாக ஓடி, விரைவாக அங்கு சென்று சேர்ந்தான்.

கொக்குகளால் நிறைந்த ஏரியில் ஸ்படிகம் போன்ற தண்ணீரைக் கண்டது, தானும் சிறிது தண்ணீர் குடிக்க நிச்சயித்தான், அப்பொழுது, ஆகாயத்திலிருந்து 'குழந்தாய், அசட்டுத் துணிச்சலுடன் இந்தச் செயலைச் செய்யாதே'

மாத்ரியின் மகனே, இந்த ஏரி எனது ஆளுகைக்குட்பட்டது. ஆகையால், முதலில் எனது வினாக்களுக்கு விடை அளித்துவிட்டு தண்ணீரைக் குடி. அதன் பின் தேவையான அளவிற்கு எடுத்தும் செல்' என்ற குரல் கேட்டது.

மிகுந்த தாகத்துடனிருந்த நகுலன் இந்தச் சொற்களைப் புறக்கணித்துவிட்டு குளிர்ந்த தண்ணீரைக் குடித்தான். குடித்ததுமே (இறந்து) கீழே விழுந்து விட்டான்.

நகுலன் வருவதில் தாமதமேற்படுவதைக் கண்டு யுதிஷ்டிரன், எதிரிகளை அடக்கும் வல்லமையுடைய வீரனான ஸஹதேவனிடம், 'தம்பி, உனது அண்ணனான நகுலன் சென்று வெகுநேரமாகிவிட்டது. அதனால் நீ சென்று உனது ஸஹோதரனை அழைத்துக் கொண்டு தண்ணீரையும் எடுத்துக் கொண்டு வா' என்று கூறினார்.

'சரி, அப்படியே செய்கிறேன்' என்று தமையனிடம் கூறிவிட்டு புறப்பட்ட ஸஹதேவன், நகுலன் சென்ற திசை நோக்கிச் சென்று அந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். அங்கு தனது தமையன் நகுலன் இறந்து பூமியில் கிடப்பதைக் கண்டான்.

தனது தமையனின் இறப்பினால் மிகவும் வருத்தமுற்றவனாகவும், தாகத்தினால் மிகுந்த துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவனாகவும் இருந்த ஸஹதேவன் வேகமாகத் தண்ணீரை நோக்கி ஓடினான். அப்பொழுது 'குழந்தாய், அசட்டுத்துணிச்சலுடன் இந்தச் செயலைச் செய்யாதே. இந்த ஏரி எனது ஆளுகைக்குட்பட்டது. ஆகையால், முதலில் எனது வினாக்களுக்கு விடை அளித்துவிட்டு தண்ணீரைக் குடி. அதற்குப் பிறகு, தேவையான அளவு எடுத்தும் செல்' என்ற குரல் கேட்டது.

மிகுந்த தாகத்துடனிருந்த ஸஹதேவன் இந்தச் சொற்களைப் புறக்கணித்து குளிர்ந்த தண்ணீரைக் குடித்து (இறந்து) கீழே விழுந்தான்.

அப்பொழுது குந்தியின் மகனான யுதிஷ்டிரன், விஜயனிடம், 'எதிரிகளுக்குக் கடுமையான துன்பத்தை அளிக்கக்கூடிய உனது தம்பிகள் இருவரும் எதனாலோ பாதிக்கப்பட்டு இருக்கலாம். அவர்களை பாதுகாப்பாக அழைத்துக்கொண்டு தண்ணீரையும் கொண்டு வா' என்று கூறினார். இதைக்கேட்ட அறிவாளியான

குடாகேசன் (அர்ஜுனன்) வில், அம்பு, உறையிலிருந்து உருவிய வாள் ஆகியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு அந்த ஏரியை வந்தடைந்தான்.

வெள்ளைக்குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரையுடைய அர்ஜுனன், தண்ணீர் எடுத்துவரச் சென்ற ஆண் சிங்கங்களான தனது இளைய ஸகோதரர்கள் இருவரும் அங்கு இறந்து கிடப்பதைக் கண்டான். உறங்குபவரைப் போன்று கிடந்த அவர்களைக் கண்ட அர்ஜுனன் மிகவும் வருத்தமுற்று தனது வில்லை எடுத்து நரஸிம்ஹனைப் போன்று ஆவேசத்துடன் அந்த வனத்தின் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். ஆனால், அந்த பெரிய வனத்தில் யாருமே தென்படவில்லை. தனது இடது கையாலேயே வில்லை வளைக்கும் வல்லமை பெற்ற அர்ஜுனன் மிகவும் சோர்வடைந்திருந்ததனால் தண்ணீரை நோக்கி ஓடினான்.

அவ்வாறு தண்ணீரை நோக்கி ஓடும்பொழுது ஆகாயத்திலிருந்து 'கௌந்தேயா! நீ ஏன் இந்தத் தண்ணீருக்கருகில் செல்கிறாய்? பலவந்தமாக இதிலிருந்து நீ தண்ணீர் குடிக்க முடியாது. நான் உன்னிடம் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு பதில் அளித்தால் மட்டுமே நீ தண்ணீரைக் குடிக்கலாம். வேண்டாமென்றவிற்கு எடுத்தும் செல்லலாம்' என்ற குரல் ஒலித்தது.

இவ்வாறு தடை செய்யப்பட்ட பார்த்தன், 'எனக்கு இவ்வாறு தடை விதிக்கும் நீ என் முன்னால் தோன்றவில்லை. அவ்வாறு நீ தோன்றினால், உன்னை அம்புகளால் துளைத்து எடுத்து விடுவேன். அதன் பிறகு நீ இதுபோன்று பேசமாட்டாய்.' என்று கூறிவிட்டு ஒலிவந்த திசைகளனைத்தையும் நோக்கி மந்திர சக்தியால் வலிமை ஊட்டப்பட்ட தனது அம்புகளைச் செலுத்தினான். பிறகு பரத குலத் தோன்றலான அர்ஜுனன் எதிரிகளை அழிக்கக்கூடிய வேல், ஈட்டி, ஆகிய ஆயுதங்களைச் சரமாரியாக ஆகாயத்தை நோக்கிப் பொழிந்தான்.

அப்பொழுது கண்ணுக்குப் புலப்படாத யக்ஷன், 'பார்த்தா, எனது வினாக்களுக்கு விடையளித்த பிறகு தண்ணீரைக் குடிப்பதால் உனக்கு என்ன இடையூறு ஏற்படும்? எனது வினாக்களுக்கு விடையளிக்காமல் தண்ணீரைக் குடித்தால், நீ இருக்கமாட்டாய்' என்று கூறினான்.

ஒலி வந்த திசை நோக்கி குறி தவறாது அம்புகளை எய்துவிட்டு தாகத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட அர்ஜுனன் யக்ஷனின் வினாக்களைத் தெரிந்துகொள்ளாமலேயே தண்ணீரைக் குடித்து (இறந்து) கீழே விழுந்தான்.

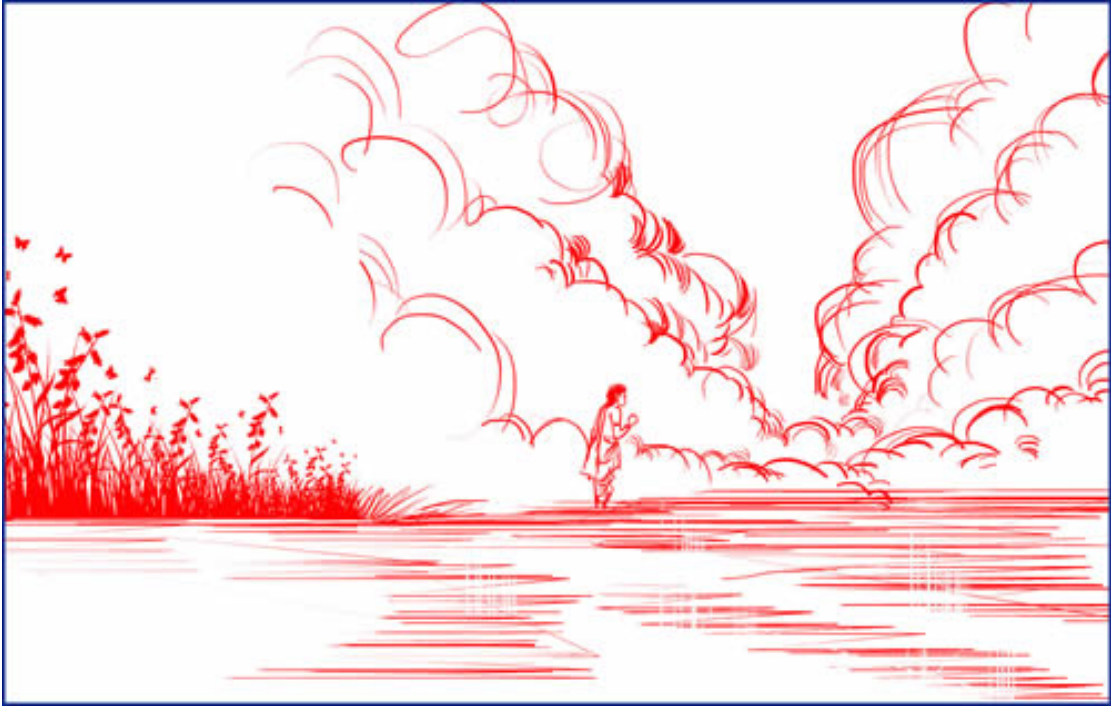
வெகுநேரமாகியும் ஸஹோதரர்கள் திரும்பி வராததைக் கண்ட குந்தியின் மகனான யுதிஷ்டிரன் பீமஸேனனைப் பார்த்து, 'பீமஸேனா, நகுலனும் ஸஹதேவனும் யாராலும் தோற்கடிக்க முடியாதவனான பீபத்ஸுவும்

(அர்ஜுனனும்) தண்ணீர் எடுக்கச் சென்று வெகுநேரமாகி விட்டது. இதுவரையில் திரும்பி வரவில்லை. நீ போய் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு தண்ணீரையும் எடுத்துக்கொண்டு வா' என்று கூறினார்.

‘அப்படியே செய்கிறேன்’ என்று கூறி, மனிதர்களில் புலி போன்ற தனது ஸஹோதரர்கள் வீழ்ந்து கிடக்கின்ற திசையை நோக்கி பீமஸேனன் சென்றான்.

அவர்கள் வீழ்ந்து கிடப்பதைக் கண்டு பீமன் மிகவும் வருத்தமுற்றான். இது ஏதோ யக்ஷர்கள் அல்லது ராக்ஷஸர்களின் வேலையாக இருக்கும் என்று நீண்ட கைகளையுடைய அவன் நினைத்துக் கொண்டான். அவன் மிகுந்த தாகத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தான்.

அவர்களுடன் இன்றே நிச்சயமாக போர் புரியவேண்டும். அதற்கு, முதலில் தண்ணீர் குடித்து தாகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டு தாகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட, பருத்த வயிற்றையுடைய ப்ருதையின் மகன் பீமன் தண்ணீரை நோக்கி ஓடினான்.

‘குழந்தாய், அசட்டுத் துணிச்சலுடன் இந்தச் செயலைச் செய்யாதே. இந்த ஏரி எனது ஆளுகைக்குட்பட்டது. ஆகையால், கௌந்தேய! முதலில் எனது வினாக்களுக்கு விடை அளித்துவிட்டு தண்ணீரைக் குடி. அதற்குப் பிறகு, தேவையான அளவு எடுத்தும் செல்’ என்ற குரல் கேட்டது.

அளவற்ற வலிமையுடைய யக்ஷன் இவ்வாறு கூறியும் பீமன் தனது அறியாமையினால் யக்ஷனின் வினாக்களுக்கு விடையளிக்கக் காத்திராமல் தண்ணீரைக் குடித்தான். குடித்ததுமே (இறந்து) கீழே விழுந்தான்.

பீமனும் திரும்பி வராததால், குந்தியின் மைந்தனும் மஹாபாஹுவமான ராஜா தர்மபுத்ரன் மிகவும் கவலையடைந்த மனதுடன் எழுந்திருந்து மான், பன்றி, பறவைகள் போன்றவை வசிக்கும், ஒளிமிக்க பச்சை நிற மரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட, வண்டுகளின் ரீங்காரத்தாலும், அழகான பறவைகளின் ஸங்கீதத்தாலும் நிறைந்த, மக்கள் அரவமற்ற அந்தக் கொடிய பெரிய காட்டினுள் நுழைந்தான். அங்கு, தேவசிற்பி விச்வகர்மாவால் தங்கத்தால் இழைக்கப்பட்டு உருவாக்கப்பட்டது போன்ற அழகான ஏரியைக் கண்டான்.

தாமரை, அலரி, தாழை போன்ற பூக்கள் நிறைந்ததும், அத்தி, மூங்கில் போன்ற மரங்களால் சூழப்பட்டதுமான ஏரியைப் பார்த்து சோர்வுற்றிருந்த யுதிஷ்டிரன் வியப்படைந்தான்.

யுகத்தின் இறுதியில் உலகைக் காக்கும் கடவுளின் ப்ரதிநிதிகள் தமது அதிகார எல்லையிலிருந்து எவ்வாறு கீழே விழுந்து கிடப்பார்களோ அதேபோன்று இந்த்ரனுக்கு ஈடான புகழுடைய தனது தம்பிமார்கள், இறந்து கிடப்பதை யுதிஷ்டிரன் கண்டான்.

தனது அம்பும் வில்லும் சிதறிக்கிடக்க விழுந்து கிடக்கும் அர்ஜுனனும், பீமஸேனனும், இரட்டையர்களான நகுலஸஹதேவர்களும் இறந்துபோய் அசைவற்றுக் கிடப்பதைக் கண்ட யுதிஷ்டிரன் வெம்மையான நெடிய பெருமூச்சு விட்டார். அவருடைய கண்கள் வருத்தத்தினால் கண்ணீரைப் பொழிந்தன. இந்த வீரர்கள் யாரால் வீழ்த்தப்பட்டிருப்பார்கள் என்று எண்ணினான்.

இவர்களை யாரும் ஆயுதங்களால் தாக்கியதாகத் தோன்றவில்லை. யாருடைய காலடித்தடமும் இங்கு தென்படவில்லை. என்னுடைய ஸஹோதரர்களைக் கொன்றவர்கள் மிகவும் வலிமையுடையவர்களாகத் தான் இருக்கவேண்டும். முதலில் தண்ணீரைக் குடிக்கிறேன். பிறகு, நன்கு யோசித்து முழு முயற்சியுடன் இதை நான் கண்டு பிடிக்கிறேன்.

துர்யோதனன் ரஹஸ்யமாக ஏதாவது செய்திருப்பானோ? அல்லது நேர்மையற்ற (கபடமான) எண்ணங்களையும் செயல்களையுமே கொண்ட காந்தாரராஜனான சகுனியின் வேலையாக இருக்குமோ? செய்யக்கூடியது செய்யக்கூடாதது என்ற வேறுபாடு ஏதும் பார்க்காமல் எப்பொழுதும் தவறான செயல்களைச் செய்பவர்களை எவ்வாறு நம்புவது? அல்லது அந்த தீயவர்களின் பணியாட்களின்

செயலாக இருக்குமோ? என்றிவ்வாறு பலவிதமாக யோசனை செய்தான். இந்தத் தண்ணீரில் நஞ்சு கலந்திருப்பதற்கான வாய்ப்பும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில், அவர்களின் முகங்கள் ஒளி மிகுந்துதான் காணப்படுகின்றன, என்றும் யுதிஷ்டிரன் நினைத்தான்.

சிறந்தவர்களான இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் மிகுந்த வலிமை படைத்தவர்கள். இவர்களுக்கு ஈடாக யார் இருக்கிறார்கள்? சரியான நேரத்தில் அனைத்தையும் முடிவுக்குக் கொண்டு வருபவனாகிய வணக்கத்திற்குரிய யமதர்மராஜனே இவர்களுக்கு இந்த முடிவை அளித்தானோ?

இவ்வாறு யோசித்துக்கொண்டிருந்த யுதிஷ்டிரன் அந்தத் தண்ணீரில் இறங்கத் துவங்கினான். உடனேயே வானிலிருந்து குரல் கேட்டது.

‘நான் ஒரு கொக்கு. இந்தத் தண்ணீரில் வாழும் மீன்களை உண்டு வாழ்கிறேன். உனது தம்பிமார்களை இறக்கச் செய்தது நான் தான். ஓ ராஜகுமாரனே! நான் கேட்கும் வினாக்களுக்கு நீ விடை அளிக்காவிட்டால் ஐந்தாமவனாக நீயும் இறந்துபோவாய். அசட்டுத்துணிச்சலுடன் இந்தச் செயலைச் செய்யாதே. இந்த ஏரி எனது ஆளுகைக்குட்பட்டது. ஆகையால், கௌந்தேயா, முதலில் எனது வினாக்களுக்கு விடை அளித்துவிட்டு தண்ணீரைக் குடி. அதன்பிறகு, தேவையான அளவு தண்ணீரையும் எடுத்துச் செல்’ என்ற குரல் கேட்டது.

இதைக் கேட்ட யுதிஷ்டிரன் கேட்டான்: நீங்கள் ருத்ரன் வஸூ, மருத் இவர்களில் முக்யமான எந்த தேவதை? ஒரு பறவை இவர்களை கீழே வீழ்த்தியிருக்க முடியாது. இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஹரிமவான், பரியாத்ர, விந்தியம், மலயம் போன்ற நான்கு மலைகளுக்கு ஒப்பான வலிமையுடையவர்கள். இவர்கள் யாரால் பூமியில் வீழ்த்தப் பட்டுள்ளனர்? (பரியாத்ர-முன் காலத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஏழுமலைகளில் ஒன்று)

வலிமை மிக்கவர்களான அவர்கள் மிகுந்த மேம்பட்ட பணியைச் செய்துள்ளனர். தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், துர்தேவதைகள், அரக்கர்கள் போன்றவர்களுடனான பெரிய போரில் கூட இவர்களை தோற்கடிக்க முடியவில்லை. அவர்கள் உங்களால் கொல்லப்பட்டுள்ளனர் என்பது மிகவும் வியப்புக்குரிய ஒன்றாகும். இதற்குப் பின்னால் உங்களுடைய கருத்து என்னவென்றோ உங்களது நோக்கம் என்னவென்றோ எனக்குத் தெரியாது. ஆகையால் எனக்கு அச்சமும் அதைக்குறித்து அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற மிகுந்த ஆவலும் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

என் மனது மிகவும் குழப்பமடைந்துள்ளது. தலை வலிக்கிறது. ஆகையால் வணக்கத்துக்குரியவரே இங்கு தங்கியிருக்கும் தாங்கள் யாரென்று கூறும்படி தங்களை வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

நான் நீரில் வாழும் பறவையல்ல, யக்ஷன் ஆவேன். மிகுந்த வலிமைமிக்க உன்னுடைய அனைத்து ஸஹோதரர்களும் என்னால் கொல்லப்பட்டனர்.

யக்ஷனுடைய இந்த அமங்கலமானதும் கடுமையானதுமான சொற்களைக் யுதிஷ்டிரன் கேட்டான். அப்பொழுது, அசாதாரணமான கண்களை உடைய, பருத்த உடலைக் கொண்ட, பெரிய உள்ளங்கையுடைய, கதிரவனைப் போல் ஒளிர்பவனான, மலையைப்போல் எதிர்த்தாக்குதல் செய்ய முடியாத, ஏரியின் கரையில் நின்றுகொண்டு இடி இடிப்பதைப் போல் கம்பீரமாகவும் பயமுறுத்தும் வகையிலும் பேசும் மிகுந்தவலிமையுடைய யக்ஷன் தன்னருகில் வந்து நிற்பதைக் கண்டான்.

நான் மீண்டும் மீண்டும் தடுத்தும் வலுக்கட்டாயமாக தண்ணீரை அபஹரிக்க உனது ஸஹோதரர்கள் முயன்றனர். அதனால் அவர்கள் கொல்லப்பட்டனர். அரசே உயிர் வாழ்வதில் ஆசை இருந்தால் இந்தத் தண்ணீரைக் குடிக்கக் கூடாது. ஹே பார்த்த, அசட்டுத் துணிச்சலுடன் இந்தச் செயலைச் செய்யாதே. இந்த ஏரி எனது ஆளுகைக்குட்பட்டது. ஆகையால், கௌந்தேய! முதலில் எனது வினாக்களுக்கு விடை அளித்துவிட்டு தண்ணீரைக் குடி. அதற்குப் பிறகு, தேவையான அளவு எடுத்தும் செல்' என்று யக்ஷன் கூறினான்.

'ஓ யக்ஷனே, உனது ஆளுகைக்குட்பட்டதை நான் அடைய விரும்பவில்லை. தம்மையே புகழ்ந்துகொள்வதை சான்றோர்கள் ஒருபொழுதும் ஆதரிப்பதில்லை. ஆகையால், ஹே ப்ரபோ, நீங்கள் வினாக்களைக் கேளுங்கள். நான் அஹங்காரம் கொள்ளாமல் என் புத்திக்கெட்டிய அளவில் விடையளிக்கிறேன்' என்று யுதிஷ்டிரன் கூறினான்.

யக்ஷன் கேட்டான், தூரியனை உதிக்கச் செய்வது எது? அவனைப் பின் தொடர்பவர்கள் யார் யார்? அவனை மறையச் செய்வது எது? அவன் எதில் நிலைத்திருக்கிறான்?

யுதிஷ்டிரன் கூறினான், தூரியனை உதிக்கச் செய்பவர் ப்ரஹ்மா. அவனைப் பின் தொடர்பவர்கள் தேவர்கள். அவனை மறையச் செய்வது தர்மம். அவன் நிலைத்திருப்பது ஸத்யத்தில்.

மஹாபாரதத்திற்கு விளக்கவுரை எழுதிய புகழ்பெற்ற திரு. நீலகண்டா அவர்கள் யுதிஷ்டிரனின் பதிலுக்கு இவ்வாறு விளக்கம் கொடுத்துள்ளார்.

ஆதித்யன் என்றால் தூரியனைக் குறிக்கும். இங்கு ஆதித்தன் என்று யுதிஷ்டிரன் கூறுவது ஆத்மாவைக் குறிக்கிறது,

ப்ரஹ்மன் என்பது வேதத்தைக் குறிக்கிறது. வேதத்தால்தான் ஆத்மாவை அறியமுடியும். எவனொருவன் ஆத்மாவை அறிகிறானோ அவன் துக்கத்தை கடக்கிறான்.

தேவர்கள் என்பது சமம், தமம், உபரதி, திதிஷ்டா, ச்ரத்தா, ஸமாதான என்ற ஆறு ஸம்பத்துக்களைக் குறிக்கும். அதாவது, சாந்தி, புலனடக்கம், சலிப்பு, சகிப்புத்தன்மை, ஆழ்ந்த நம்பிக்கை, மனதின் சமநிலை ஆகும். இவற்றின் துணைகொண்டே ஆத்மஞானத்தைப் பெற முடியும்.

தர்மம் என்பது, கர்மம், உபாஸனை என்பனவற்றைக் குறிக்கிறது. உபாஸனையே ஒருவனை இறுதியில் முழுமையான உண்மையை உணரச் செய்கிறது.

யக்ஷன் வினவினான், எதனால் ஒருவன் கற்றறிந்தவனாவான்? எதனால் உயர்வை அடைவான்? எதனால் இணைபிரியாத துணையை அடைவான்? எதனால் அறிவாளியாவான்?

வேதங்களைக் கற்பதனால் கற்றறிந்தவனாவான். தவமியற்றுவதனால் உயர்வை அடைவான். திடசித்தத்தினால் இணைபிரியாத துணையை அடைவான். பெரியோர்களுக்கு ஸேவை செய்வதால் அறிவாளியாவான்.

யக்ஷன் கேட்டான், ப்ராஹ்மணர்களுடைய தெய்வத்தன்மை என்பது எது? அவர்களிடமுள்ள வணங்குதற்குரிய தர்மம் எது? அவர்களுடைய மனிதத்தன்மை என்பது எது? அவர்களுடைய கெட்ட நடத்தை என்பது எது?

வேதங்களைக் கற்றறிதல் இவர்களுடைய தெய்வத்தன்மை. தவம் செய்தல் இவர்களிடமுள்ள வணங்குதற்குரிய தர்மம். மரணம் என்பது இவர்களுடைய மனிதத்தன்மை. அவதூறு செய்தல் இவர்களுடைய கெட்ட நடத்தையாகும் என்று யுதிஷ்டிரன் விடையளித்தான்.

யக்ஷன் வினவினான், க்ஷத்ரியர்களுக்கு தெய்வத்தன்மை என்பது எது? அவர்களிடமுள்ள வணங்குதற்குரிய தர்மம் எது? அவர்களுடைய மனிதத் தன்மை எது? அவர்களுடைய கெட்ட நடத்தை என்பது எது?

அம்புகளும் ஆயுதங்களும் இவர்களுடைய தெய்வத்தன்மை. இவர்களிடமுள்ள வணங்குதற்குரிய தர்மம் வேள்வி செய்தல். அச்சம் என்பது இவர்களுடைய மனிதத்தன்மை. இவர்களுடைய கெட்ட நடத்தை என்பது சரணடைந்தவனை காப்பாற்றாமல் இருத்தல் என்று யுதிஷ்டிரன் விடையளித்தான்.

யாகத்துக்கு நன்மை பயக்கக் கூடிய ஸாமம் எது? யாகத்திற்கு நன்மை பயக்கக் கூடிய யஜுஸ் எது? இவற்றில் எது யாகத்திற்காக தேர்வு செய்யப்படுகிறது? யாகம் எதை மீற இயலாது? என்று யசுஷன் கேட்டான்.

ப்ராணன் (முக்கிய ஆற்றல்) தான் நன்மை பயக்கக் கூடிய ஸாமம். மனமே யாகத்திற்கு நன்மை பயக்கக் கூடிய யஜுஸ். ருக்வேதமே யாகத்திற்காக தேர்வு செய்யப்படுகிறது. ருக்வேதத்தை மீறி யாகம் செய்யமுடியாது, என்று யுதிஷ்டிரன் விடையளித்தான்.

இந்த இரண்டு கேள்விகளும் பதில்களும் யாகம் தொடர்புடையவை.

யாகம் இரண்டு விதமானவை. ஒன்று புறநிலை சார்ந்தது. மற்றொன்று அகநிலை சார்ந்தது.

புறநிலை சார்ந்த யாகம் என்று எடுத்துக்கொண்டால் வேதங்கள் யாகத்திற்கு மிக நெருக்கமான தொடர்புடையவை. யாகத்தில் ஹோதா, அத்வர்யு, உத்காதா என்ற மூன்று தொகுதியிலான ரித்விக்குகள் இருப்பார்கள். யாகத்தில் உரிய தேவதைகளை ரிக் மந்திரங்களால் வழிபட்டு வேண்டிக் கொள்பவர் ஹோதா. அந்த ரிக் மந்திரங்கள் சாஸ்த்ரம் என்றும் அறியப்படும். யாகத்தின் வழிமுறைகளை நெறிமுறைப்படுத்துபவர் அத்வர்யு. சிறப்பாக, அவர் யாகத்தில் படைக்கவேண்டிய

பொருட்களை நெறிமுறைப்படுத்துகிறார். அது தொடர்பான ப்ராஹ்மண மந்த்ரங்களை அவர் ஜபிக்கிறார். உத்காதா என்பவர் ஸாமவேதத்தால் தேவதைகளை புகழ்கிறார். யாகம் நிறைவேற்றுவதற்கு இவர்கள் மூவரும் இன்றியமையாதவர்கள். யாகம் செய்வதால் நாடு முழுவதும் செழிப்பும் என்று நம்பப்படுகிறது. யாகம் செய்வதால் காலத்தில் மழை பொழிந்து விவசாயம் செழிக்கும். ஆகையால் யாகம் செய்வது முக்கியமான மதச்சடங்காகும்.

சாந்தோக்யோபனிஷத் ரிக் என்பதை வாக் என்றும் ஸாம என்பதை ஸ்வரம் அல்லது ப்ராணன் என்றும் கூறுகிறது.

உரையாசிரியரான ஸ்ரீ நீலகண்டன் அவர்கள் மேற்கூறிய பாடலில் யாகத்தை அகநிலை சார்ந்த ஞானயாகம் அல்லது ஆன்மீக யாகமாக எடுத்துக் கூறுகிறார். ஞானயாகம் என்பது தூய அறிவு அல்லது ப்ரஹ்மத்தை அறிவதாகும். உண்மையான அறிவைப் பெறுவதற்கு, ஸாம யஜுர் வேதங்களின் மந்த்ரங்களைப் போன்றே, வாழ்க்கையும், மனதும் தேவையானவை. ப்ராணனின் ச்வாஸத்தையும் மனதையும் கட்டுப்படுத்தவேண்டியது அவசியமாகிறது. அதன்மூலம் மஹா வாக்கியங்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உண்மையை அறிந்துகொள்ள வாக் என்ற ரிக்குகள் தேவை. அதில்லாமல் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்துகொள்ள இயலாது.

புறநிலைசார்ந்த யாகம் முக்கியமாக ரிக்குகளைச் சார்ந்திருப்பதால் அதை ரிக் இல்லாமல் செய்ய இயலாது.

உண்மையான அறிவைப் பெறுவதற்கான அகநிலை சார்ந்த யாகத்தையும் ப்ரார்த்தனையின்றி நிறைவேற்றமுடியாது. அதைச் செய்பவர்கள் ரிக் மந்த்ரங்களை

உச்சரிக்கும் ஹோதாக்களே. ஆகையால், இரண்டிற்கும் ரிக், யஜு, ஸாம என்ற மூன்றும் தேவையானவையே.

கீழே விழுவதில் எது சிறந்தது? விதைப்பவர்களுக்கு எது சிறந்தது? உலகில் மேன்மையை நாடுபவர்களுக்கு எது சிறந்தது? ப்ரஸவிப்பவர்களுக்கு எது சிறந்தது? என்று யசூன் கேட்டான்.

கீழே விழுவதில் சிறந்தது, மழை. விதைப்பவர்களுக்கு, நல்ல விதை சிறந்தது. உலகில் மேன்மை நாடுபவர்களுக்கு பசு சிறந்தது. ப்ரஸவிப்பவர்களுக்கு புத்ரன் சிறந்தவன் என்று யுதிஷ்டிரன் பதில் அளித்தான்.

இங்கு ப்ரதிஷ்டமானம் என்பதற்கு மேன்மையை நாடுபவர்கள் என்றும் நாலுகால் ப்ராணிகள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சங்கரபாஷ்யத்தில் ஃபாதாப்யாம் ஹி ப்ரதிதிஷ்டதிர் (கால்களால் உறுதியாக நிற்கின்றது) என்பதால் நாலுகால் ப்ராணி என்று விளக்கமளிக்கப்பட்டுள்ளது.

புலன்களால் உண்டாகும் ஆனந்தத்தை அனுபவித்துக்கொண்டும், அறிவாளியாகவும், உலகத்தினரால் போற்றப்படுபவனாகவும், எல்லா ப்ராணிகளிடத்தும் அன்பு செலுத்துபவனாகவும் இருக்கும் எவன் மூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் உயிருடன் இருப்பதில்லை? என்று யசூன் கேட்டான்.

தேவர்கள், விருந்தினர், பணியாட்கள், பித்ருக்கள், தனது ஆத்மா இந்த ஐந்துபேருக்கும் தேவையானவற்றை வழங்கி எவன் நிறைவடையச் செய்யவில்லையோ அவன் மூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் இறந்தவனாவான் என்று யுதிஷ்டிரன் விடையளித்தான்.

வேதங்களில்
கர்மகாண்டத்தில்
கூறப்பட்டுள்ள
பஞ்சமஹாயஜ்ஞத்தை
இது குறிக்கிறது.
ஸனாதன தர்மத்தில்,
ஹிந்துவான ஒரு
க்ருஹஸ்தனின் தர்மமாக
இவ்வைந்தும்
கூறப்பட்டுள்ளன.

உலகரீதியாக அவன் சிறந்தவனாகவும் நற்குணமுடையனாகவும் இருந்தாலும் இந்த பஞ்சமஹாயாகங்களை முறையாக செய்யாமலிருந்தால் அவனது வாழ்நாள் வீணாளேயாகும். அதனால்தான் இங்கு யசூன் ஃஅறிவாளியாகவும் உலகோரால் போற்றப்பட்டுக்கொண்டும் எல்லா ப்ராணிகளிடத்தும் அன்புடன் இருக்கும் ஃ என்ற சொற்களை பயன் படுத்தியுள்ளான்.

க்ருஹஸ்தன் செய்ய வேண்டிய இந்த பஞ்சமஹாயாகங்களை. மனுவும் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

பூமியைவிட மதிப்புமிக்கது எது? வானத்தை விட உயர்ந்தது எது? காற்றைவிட வேகமானது எது? எண்ணிக்கையில் புல்லைவிட மிகுந்தது எது? என்று யசூன் கேட்டான்.

பூமியை விட மதிப்புமிக்கவள் தாய். வானத்தை விட உயர்ந்தவர் தந்தை.
காற்றைவிட வேகமானது மனது. புல்லைவிட எண்ணிக்கையில் மிகுந்தது
எண்ணங்கள் என்று யுதிஷ்டிரன் விடையளித்தார்.

பூமி நம்மை தாங்கி நிற்கவும் நமக்கு ஊட்டமளிக்கவும் செய்கிறது என்றாலும்
ஒருவனின் தாய் அதைவிட அதிகமாக அவனை தாங்கி நிற்கவும் அவனுக்கு
ஊட்டமளிக்கவும் செய்கிறாள். ஆகையால், அவள் பூமியைவிட மதிப்புமிக்கவள்.

மழையை கணக்கிடும்பொழுது வானம் மிகவும் நன்மை பயக்கக் கூடியது.
ஆகையால், மழை மிகவும் உயர்ந்தது. ஆனால், ஒருவனுடைய தந்தை அவனுக்கு
அதைவிட மேலும் பல நன்மைகளை அளிக்கிறார். ஆகவே, அவர் வானத்தைவிட
உயர்ந்தவர்.

அடுத்த இரண்டு வினாக்களும் விடைகளும் நமது பண்பாடு, மற்றும் சமயத்தின்
அடிப்படைக் கொள்கைகளுடன் தொடர்புடையவை. மனது நிலையற்றது. அந்த
மனதையும் புலன்களையும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருப்பது கடினம்
என்பதையே இவை விளக்குகின்றன.

உறங்கும்பொழுது கண்ணை மூடாதது எது? பிறந்தபின்பு அசைவின்றி இருப்பது
எது? எதற்கு இதயம் இல்லை? தனது ஆற்றலினாலேயே பெருகுவது எது? என்று
யசூஷன் வினவினான்.

மீன் உறங்கும்பொழுது கண்ணை மூடாது. பிறந்த பின்பு முட்டை அசையாது.
கல்லிற்கு இதயமில்லை. நதி தனது வேகத்தினால் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது.

மீன் உறங்கும்பொழுது கண்களை மூடாது என்பது இயற்கையான ஒரு நிகழ்வு.
ஆனால் இந்த வினாவிலும் விடையிலும் ஆழமான ஆன்மீகக் கருத்து உள்ளது.
மத்ஸ்ய என்ற சொல் ஜீவனைக் குறிக்கிறது. மீன் எவ்வாறு ஒரு கரையிலிருந்து
மறுகரைக்கு மாறி மாறி நீந்திச் செல்கிறதோ அதுபோலவே ஜீவாத்மாவும் உணர்வு
நிலையிலிருந்து கனவு நிலைக்குப் போகிறது. தனது ஓய்வு இடத்திற்கு வந்ததும்
அசைவற்று இருக்கிறது. இவ்வாறு ஜீவன் ஒரேநேரத்தில் இந்த இரண்டு
நிலையிலும் இடமாற்றம் செய்துகொண்டிருக்கும். இறுதியில் அது அனைத்துப்
புலன்சாந்த அறிவையும் மனதின் உழைப்பையும் மறந்துவிடும் நிலைக்கு
வந்துவிடும். ஆயினும் தன் அறிவுடனும் தூய உணர்வுடனும் செயல்படும்.
ப்ருஹதாரண்யக உபனிஷத்தில் ஜீவனை மஹாமத்ஸ்யம் (பெரிய மீன்) என்று
கூறப்பட்டுள்ளது.

ஜீவனின் மேல் உடலின் எல்லையில்லா இணைப்புக்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக அடுக்கிவைக்கப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் அது அசைவதில்லை. அதாவது அவற்றால் பாதிக்கப்படுவதில்லை என்பதே அடுத்த வினாவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆன்மீக உட்பொருள். தாயுமானவரும் தூங்காமல் தூங்கி ஸுகம் பெறுவதெக்காலம் என்று கூறியுள்ளார்.

அடுத்த வினாவின் விடையான அச்ம என்பதன் பொருள் கல் என்று கொள்ளப்பட்டாலும் சொல்லிலக்கணப்படி அச்ம என்ற சொல்லிற்கு அழியாத உடல் என்று பொருள். அதாவது உடலால் பாதிக்கப்படாதவன் அதாவது விருப்பு வெறுப்பு போன்ற உணர்ச்சிகளற்றவன் உடலற்றவன் என்று உபனிஷத் கூறுகின்றது. அவ்வாறுள்ளவனுக்கு இதயம் என்ற ஒன்று இருக்காது.

அடுத்த வினா, விடையின் ஆன்மீக உட்பொருள் என்னவென்று பார்க்கலாம். ஜீவனுக்கு கனவற்ற நிலை அல்லது ஸமாதி நிலையிலிருந்து திடீரென உணர்வு நிலைக்கு திரும்ப முடியும். இது தன்னிச்சைவினாலேயே செய்யமுடியும். இங்கு நதி என்ற சொல் உணர்வின் ஓட்டத்தைக் குறிக்கிறது. இந்த ஓட்டம் உண்டாகும்பொழுது ஜீவன் உணர்வு நிலைக்குத் திரும்பி உலகிலுள்ள பொருட்களை உணர்ந்து கொள்கிறது.

ஒருவனுக்கு, வெளியூர்ப் பயணம் செய்யும் பொழுது யார் நண்பன்? வீட்டில் இருக்கும்பொழுது யார் நண்பன்? நோய்வாய்ப்பட்டு இருக்கும்பொழுது யார் நண்பன்? இறக்கும் தறுவாயில் இருக்கும் பொழுது யார் நண்பன்? என்று யகூஷன் கேட்டான்.

ஒருவனுக்கு,
வெளியூர்ப்பயணம்
செய்யும்பொழுது
அவனுடன் கூட்டமாகப்
பயணம் செய்யும்
பயணியரே நண்பர்கள்.
வீட்டில் இருக்கும்
பொழுது மனைவியே
நண்பன். நோய்வாய்ப்
பட்டிருக்கும்பொழுது
மருத்துவரே நண்பர்.
இறக்குந் தறுவாயில்

இருக்கும்பொழுது, தானம் (கொடை) நண்பன் என்று தருமன் விடையளித்தான்.

முன் காலத்தில் வணிகர்கள் வியாபார நிமித்தமாக வெளியூர் செல்வார்கள். அதைப் ப்ரவாஸம் என்று கூறுவார்கள். அவ்வாறு செல்லும்பொழுது காட்டுவழியாகச் செல்ல வேண்டியிருந்ததால் வணிகர்கள் கூட்டமாகப் பயணம் செய்வார்கள். அதுதான் இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இரண்டாவது வினாவின் விடைக்கு சாஸ்த்ரம் காளிதாஸன் போஜன் போன்ற கவிகளின் செய்யுள்களும் சான்றாக உள்ளன.

நமது ஹிந்துதர்ம வழக்கப்படி திருமண நேரத்தில் 'ஸப்தபதி' என்ற ஒரு சடங்கு செய்யப்படும். அப்பொழுது மனைவியை ஏழு காலடிகள் எடுத்துவைக்கச் செய்து கணவன் மனைவியைப் பார்த்து

'இந்த ஏழு அடிகளால் நீ எனது வாழ்நாள் தோழியாகிவிட்டாய். நாமிருவரும் நண்பர்கள் ஆகிவிட்டோம். என்று கூறுகிறான். அதுமட்டுமன்று. இந்தத் தோழமையிலிருந்து நான் வழுவமாட்டேன். நீயும் நமது தோழமையிலிருந்து வழுவாதே. நாமிருவரும் ஒன்றாக இணைந்துவிட்டோம். நாமிருவரும் நீண்ட நாட்கள் ஒன்றாக வாழ்வோம். நம் இருவருடைய எண்ணங்களும் ஒன்றாக இருக்கட்டும். நாம் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நேசிப்போம். ஒருவருக்கொருவர் ப்ரகாசமான முகத்துடன் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வோம். உணவை சுகமாக அனுபவித்தபடி அதன் ஸாரத்தினால் நல்ல உடல் வலிமைபெற்று வாழ்வோம். நமது புத்தி ஒத்திசைவாக இருக்கட்டும். நாம் அனைத்துச் சடங்குகளையும் இணைந்து செய்வோம்' என்றும் மந்த்ரபூர்வமாகக் கூறுகிறான்.

ரகுவம்சத்தில், இந்துமதியைப் பிரிந்த அஜன் 'எனதருமைத் தோழியாகவும் ஆலோசகராகவும் இருந்த உன்னை மரணம் பிரித்துவிட்டதே' என்று புலம்புகிறான்.

போஜனின் சம்புராமாயணத்தில், ஸீதாபிராட்டியைப் பிரிந்த ராமன் 'எனது மனம் வேதனையுற்றபொழுது அதற்கு மருந்தாகவும் விளையாடும் நேரத்தில் விளையாட்டுத் தோழியாகவும் இருந்தாள்' என்று புலம்புகிறான்.

கணவன் மனைவி இருவரும் நண்பர்களே. குடும்பத்தில் இருவருடைய அந்தஸ்தும் ஸமமானதே என்பதை தருமனும் இந்த விடையின் மூலம் வலியுறுத்துகிறான்.

ஒருவன் உயிருடனிருக்கும் பொழுது, இயன்ற அளவு நிலம், பசு, உணவு, துணி, பணம் ஆகியவற்றைத் தானம் செய்ய வேண்டும். நாம் செய்யும் அந்த தானபுண்யங்களே, உயிருடனிருக்கும் பொழுது நமக்குப் பெயரையும் புகழையும்

தேடித்தரும். இறந்தபிறகு நமக்குத் துணை வரும். நமது சந்ததியினரைக் காப்பாற்றும் என்று தர்மசாஸ்த்ரங்கள் கூறியுள்ளன. நாம் செய்யும் தானங்கள் வைதரணியை கடப்பதற்கு எந்த அளவு உதவி செய்யும் என்பதைக் குறித்து கருடபுராணத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே, ஒருவன் செய்யும் தானந்தான் இறக்கும் தறுவாயிலிருக்கும் அவனுக்கு நண்பன் என்று தருமன் கூறுகிறான்.

அரசே, அனைத்து ப்ராணிகளுக்கும் அதிதி (விருந்தாளி) யார்? சாச்வதமான (நிரந்தரமான) தர்மம் எது? மிகச்சிறந்த அமுதம் எது? முழுமையான ப்ரபஞ்சம் என்பது என்ன?

அக்னியே அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் அதிதி. பசுவின் பால் அமுதம். அந்த அமுதத்தால் ஹோமம் செய்வதுதான் நிரந்தரமான தர்மம். வாயுவே முழு ப்ரபஞ்சத்தையும் நிரப்பியுள்ளது. அதனால் அந்த வாயுதான் முழுப்ரபஞ்சம் என்று தருமன் விடையளித்தான்.

அதிதிக்கு உணவளித்து உபசரித்து வணங்கவேண்டும் என்று நமது நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பசுவின் பால், நெய் முதலிய ஹோம த்ரவ்யங்களை அக்னிக்கு ஸமர்ப்பித்தால் அந்த நெருப்பிலிருந்து வரும் புகை மழை பொழியும் மேகமாக மாறி அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் தாவரங்களுக்கும் நன்மை செய்கிறது என்றும் சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

அக்னௌ ப்ராஸ்தாஹுதி: ஸம்யகாதித்யமுபதிஷ்டதே.
ஆதித்யாஜ்ஜாயதே வருஷ்டிர்வருஷ்டேரன்னம் தத: ப்ரஜா:

அக்னியில் ஆஹுதி செய்யப்பட்ட பொருட்கள் ஸூர்யனைச் சென்றடைகின்றன. ஸூர்யன் அவற்றை மழையாக உருவாக்குகின்றான். மழையினால் உணவுதானியங்கள் உற்பத்தியாகின்றன. உணவு தானியங்களை உட்கொள்வதால் அனைத்து உயிரினங்களும் உருவாகின்றன.

ஸோமம் என்பது சந்த்ரனையும் அமுதத்தையும் குறிக்கும். பசுவின் பால் என்ற அமுதத்தால் ஹோமம் செய்வது ஸனாதன தர்மம்.

அடுத்த வினாவான முழுப்ரபஞ்சம் என்பது என்ன என்பதற்கு வாயு என்று விடையளித்துள்ளான் தருமன். தைத்தரீய உபனிஷத்திலும் த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாஸி. நமஸ்தே வாயோ நீதான் கண்முன் தோன்றும் ப்ரஹ்மம் (கடவுள்) நீதான். உனக்கு நமஸ்காரம் என்று வாயுவை ப்ரத்யக்ஷ தெய்வமாக வணங்குவதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தனியாகப் பயணம் செய்வது எது? எது மறுபடியும் பிறக்கும்? குளிருக்கு (பனிமூட்டத்திற்கு) பரிகாரம் எது? பெரிய கொள்கலம் எது? என்று யசூன் கேட்டான்.

ஸூர்யன் தனியாகப் பயணம் செய்கிறான். சந்த்ரன் மறுபடியும் பிறக்கிறான். குளிருக்கு (பனிமூட்டத்திற்கு) நெருப்பு பரிகாரமாகும். பெரிய கொள்கலம் பூமி என்று தருமன் விடையளித்தான்.

ஸ்ரீ நீலகண்டர் தமது விளக்கவுரையில் முந்தைய தொகுதியின் இறுதி வினாவிடையுடன் இந்தத் தொகுதி வினாவிடைகளை தொடர்புபடுத்தி தத்துவ விளக்கம் அளித்துள்ளார். வாயுதான் முழுப்ரபஞ்சம் என்பது முந்தைய தொகுதியின் இறுதி விடை. அந்த வாயு மறைந்துவிட்டால் அதன்பிறகு எஞ்சி நிற்பது எஃது என்ற வினா எழுவது இயற்கையே. அதனுடன் தொடர்புடைய வினாவிற்கு தருமன் ஸூர்யன் என்று விடையளிக்கிறான். ஸூர்யன் என்றால் ஒளி (ப்ரகாசம்). ப்ருஹதாரண்யக உபனிஷத் ஆத்மாவை பரமஜ்யோதி என்று குறிப்பிடுகிறது. ஆத்மா மட்டுமே ஜாக்ரத், ஸ்வப்ன, ஸுஷுப்தி (விழிப்பு, கனவு, உறக்கம்) என்ற மூன்று நிலைகளிலும் ஒளிர்கிறது. தனிச்சிறப்புடைய உலகம் (ப்ரபஞ்சம்) மறைந்ததும் எது மிஞ்சியிருக்கும் என்ற வினாவிற்கு தருமன் கூறும் ஸூரியன் என்ற விடைக்கு ஆத்மா என்று ஸ்ரீ நீலகண்டர் விளக்கமளித்துள்ளார்.

வாயு மறைந்துவிட்டால் ப்ரபஞ்சத்தை எவ்வாறு உணர்வது என்ற வினா எழும். ச்ருதியில் சந்த்ரமா மனோ பூத்வா என்று சந்த்ரனை மனம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அந்த மனந்தான் செயல்பட்டு மீண்டும் ப்ரபஞ்சத்தை உணர்கிறது. அதனால் சந்த்ரன் மீண்டும் பிறக்கிறான் என்று தருமன் விடையளிக்கிறான்.

மூன்றாவது வினாவிலுள்ள குளிர் என்பது அவித்யா என்ற பனிமூட்டத்தைக் குறிக்கிறது. அறிவின்மேல் படியும் பனிமூட்டத்துக்கு என்ன தீர்வு என்று கேட்டதற்கு கி(வுபீனீ) ^ஹ்நூபீனீ அக்னிர்வா பூத்வா என்ற ச்ருதி வாக்கியத்திற்கிணங்க கூலிநூபீ_ரீ தத்வமஸி போன்ற மஹாவாக்யங்கள் அவித்யா என்ற பனிமூட்டத்திற்கு பரிகாரமாக அமையும் என்ற பொருளில் நீலகண்டர் விளக்கமளித்துள்ளார்.

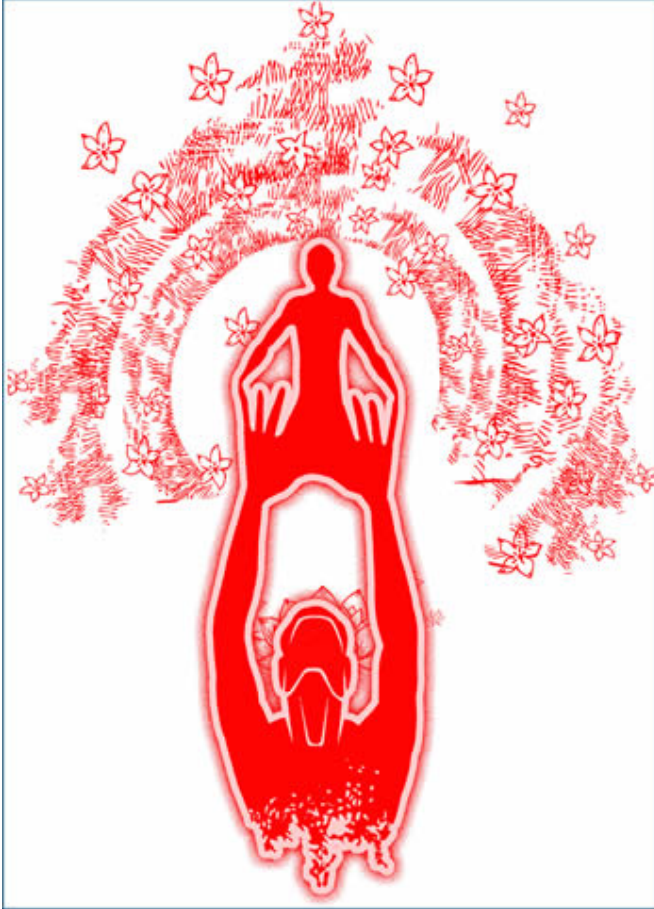
தைத்தரீய ஸம்ஹிதையின் ஏழாவது காண்டத்திலும் இதற்கொப்பான வினாவிடை அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

நற்குணங்கள் என்பதை ஒரே சொல்லில் எவ்வாறு கூறுவது? புகழ் என்பதை ஒரே சொல்லில் எவ்வாறு கூறுவது? விண்ணுலகில் வசிப்பதை ஒரே சொல்லில்

எவ்வாறு கூறுவது? மகிழ்ச்சி என்பதை ஒரே சொல்லில் எவ்வாறு கூறுவது? என்று யகூன் வினவினான்.

நேர்மையையே நற்குணம் என்ற ஒரே சொல்லால் குறிப்பிட முடியும். நன்கொடையே புகழை ஈட்டித் தரும். வாய்மையே விண்ணுலகத்திற்கு வழிகோலும். நற்பண்புகளே மகிழ்ச்சியளிக்கும். என்று தருமன் விடையளித்தான். தாக்ஷயம் என்ற சொல்லிற்கு பல பொருள்கள் உள்ளன. திரு ஆப்டேயின் அகராதியில் நேர்மை, புத்திகூர்மை, திறன் என்று பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. அமரகோசத்தில் (வடமொழி அகராதி) விரைவாகச் செய்து முடிக்கும் திறன் என்று பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. நேர்மையான செயல்கள் செய்பவர் தயங்காமல் விரைவாகச் செய்து முடிப்பார் என்பதால் இங்கு நேர்மை என்றே பொருள் கொள்ளலாம்.

மனிதனுடைய ஆத்மா என்பது எது? கடவுளால் அவனுக்களிக்கப்பட்ட நண்பன் யார்? வாழ்வதற்கு அவனுக்கு மிகுந்த ஆதரவாக இருப்பது எது? அவனுக்குச் சிறந்த புகலிடம் எது? என்று யகூன் கேட்டான்.

மனிதனுடைய ஆத்மா அவனுடைய மகன். மனைவியே கடவுளால் அவனுக்களிக்கப்பட்ட தோழி. அவன் வாழ்வதற்கு மிகுந்த ஆதரவளிப்பது மழை. அவனுக்குச் சிறந்த புகலிடம் நன்கொடை.

‘ஆத்மா வை புத்ரநாமாஸி’ ஒருவனுடைய ஆத்மாதான் புத்ரன் என்று வேதம் கூறுகிறது.

கடவுளின் கருணையினாலேயே ஒருவனுக்கு மனைவி அமைகிறாள். மனைவியே கடவுளால் அளிக்கப்பட்ட தோழி என்பதற்கு ஸப்தபதி மந்த்ரங்களும், ‘மனைவி அமைவதெல்லாம் இறைவன் கொடுத்த வரம்’ என்ற பாடல்

வரிகளும் நினைவுகூறத்தக்கது.

உணவுப்பொருட்களின் உற்பத்தி மழையைச் சார்ந்துதான் இருக்கும். உணவைச் சார்ந்துதான் மனிதன் உயிர்வாழ முடியும். ஆகையால், மழையே ஒருவனுக்கு ஆதரவாக இருக்கிறது. ஒருவனளிக்கும் கொடையே அவனுக்கு புகலிடமாகும்.

புகழ்த்தக்க பொருட்களில் சிறந்தது எது? அனைத்துச் செல்வங்களிலும் சிறந்தது எது? அனைத்துப் பேறுகளிலும் சிறந்தது எது? சிறந்த மகிழ்ச்சி என்பது எது? என்று யசுஷன் கேட்டான்.

புகழ்த்தக்க பொருட்களில் சிறந்தது நேர்மையே ஆகும். கற்றதனால் அடையும் அறிவே அனைத்துச் செல்வங்களிலும் சிறந்தது. அனைத்துப் பேறுகளிலும் சிறந்தது உடல்நலம். மனநிறைவே சிறந்த மகிழ்ச்சி என்று தருமபுத்திரன் விடையளித்தான்.

தாசுடியம் என்ற சொல்லிற்கு பல பொருட்கள் உள்ளதை முன்னமேயே பார்த்தோம். இங்கும் தருமர் நேர்மையைத்தான் குறிக்கிறார் என்று கொள்ளலாம்.

உபனிஷத்தத்தில் ஸமேந்த்ரோ மேதயா ஸ்ப்ருணோது இந்த்ரன் அறிவை அளிக்கட்டும் என்றும் உபனிஷத் சிக்ஷாவல்லி நான்காவது அனுவாகத்தில் கூறிக்ஷிணீஷீ _ஷீ (நீ)_ணீபீலீ ததோ மே ச்ரியமாவஹ கற்று அறிவு பெற்ற பிறகு எனக்குச் செழுமையைக் கொடு என்றும் வேண்டுவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆதிசங்கரரும் தமது பாஷ்யத்தில் ததோ மே மேதாநிர்வர்தனாத்பரம் ஆவஹ ஆனய; அமேதஸோ ஹி ஸ்ரீரனர்தாயைவேதி. அறிவுத்திறம் பெற்ற பிறகு எனக்கு செல்வத்தைக் கொடு. அறிவில்லாதவனுக்கு பொருட்செல்வம் பயனற்றது என்று கூறியுள்ளார். 'செல்வத்துள் செல்வம் செவிச்செல்வம் அச்செல்வம் செல்வத்துள் எல்லாம் தலை' என்ற வள்ளுவன் குறளும் இங்கு நினைவுகூறத்தக்கதே. ஆகையால், அறிவே அனைத்துச் செல்வங்களிலும் சிறந்தது என்று தருமன் கூறுகிறான்.

'நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்' என்ற கூற்றுப்படி நோயற்ற நலமான உடலே மிகச்சிறந்த பேறு எனலாம்.

ஸந்தோஷமேவ ஸர்வதனாத் ப்ரதானம் என்ற வடமொழி மூதுரையின்படி மனநிறைவே மனிதனுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கக் கூடியது.

உலகில் மிக உயர்ந்த தர்மம் எது? எந்த தர்மம் எப்பொழுதும் பலனளிக்கக் கூடியது? எதை கட்டுப்படுத்துவதனால் துயரம் உண்டாவதில்லை? யாருடனான அன்பு ஒருபொழுதும் முறிவதில்-? என்று யசுஷன் கேட்டான்.

மற்றவர்களுக்குத் தீங்கிழைக்காமல் அனைவரிடமும் இரக்கம் காட்டுவதுதான் உலகில் மிக உயர்ந்த தர்மம். மூன்று வேதங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ள சடங்குகளே எப்பொழுதும் பலனளிக்கக்கூடியவை. மனதை கட்டுப்படுத்துவதால் துயரம் உண்டாவதில்லை. நல்லவர்களுடனான நட்பு ஒருபொழுதும் முறிவதில்லை என்று தருமன் விடையளித்தான்.

இதற்கு உரையாசிரியரான திரு நீலகண்டன் அவர்கள் தத்துவார்த்தமான விளக்கம் அளிக்கிறார். ஆந்ருசம்ஸ்ய என்ற சொல் எந்த ஒரு உயிரினத்திற்கும் தீங்கு செய்யாதிருத்தல் என்பதைக் குறிக்கும். அது துறவிகளின் சிறப்பான உறுதிமொழியாகும். ஆகையால் ஒரு உயிரினத்திற்கும் தீங்கிழைக்காமல் இருக்கும் உயர்ந்த தர்மமான ஸன்யாஸ தர்மமே உயர்ந்தது என்றும் த்ரயீ தர்ம என்பது ஓம் என்ற ப்ரணவ மந்த்ரத்தைக் குறிக்கிறது என்றும் கூறுகிறார். அதற்கு _னீஷீழீ_ஆபு: பூ_கூஜீ நி_கூஜி மோகூமந்த்ர த்ரயீ இதி என்றும் த்ரயீதர்ம என்பது ப்ரணவ மந்த்ர த்யானத்தைக் குறிக்கிறது என்றும் ச்ருதியை ஆதாரமாகக் கூறுகிறார். ஓம் என்பது அ உ ம் என்ற மூன்று அக்ஷரங்கள் சேர்ந்ததாகும். அ என்பது ஸ்தூல சரீரத்தையும் உ என்பது ஸுக்ஷ்ம (நுண்ணிய) சரீரத்தையும் ம் என்பது காரண சரீரத்தையும் குறிக்கின்றன. ஸுக்ஷ்ம சரீரத்தாலும் காரண சரீரத்தாலும் ஸ்தூல சரீரத்தை அடையாளம் கண்டுகொண்டு மூன்றையும் இணைத்து ஓம் என்று ஜபித்து த்யானம் செய்வதனால் த்யானம் செய்பவர் நான்காவது நிலையான தூய ப்ரஹ்மண்யத்தை அடைகிறார். ஒருவர் த்யானத்தினால் அந்த நிலையை அடைந்தவுடன் நிரந்தரமான வீடுபேறு அடைகிறார்.

அதுபோலவே மனதைக் கட்டுப்படுத்துவதால் ஒருவன் ஆத்மாவை உணர்கிறான். அவன் துயரத்தை அனுபவிப்பதில்லை. கூஜிணீ_கூஜி மீனீஷீபி_னீநூ_வி_கூஜிசு

தரதி சோகமாத்த்மசித் ஆத்மாவை அறிந்தவன் சோகத்தை வெற்றிகொள்கிறான் என்று சாந்தோக்யோபனிஷத்தின் ஸனத்குமார நாரத ஸம்வாதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு ஆத்மாவை அறிவதற்கான வழியை ஒருவன் நல்லவர்களின் ஸஹவாஸத்தால் தெரிந்துகொள்கிறான். அந்த ஸஹவாஸம் ஒருபொழுதும் முறிவதில்லை.

ஒருவன் எதைக் கைவிடுவதால் அன்புக்குரியவனாகிறான்? எதைக் கைவிடுவதால் வருந்துவதில்லை? எதைக் கைவிடுவதால் செல்வந்தனாகிறான்? எதைக்கைவிடுவதால் மகிழ்ச்சியடைகிறான்? என்று யகூன் வினவினான்.

அஹங்காரத்தைக் கைவிடுவதால் அன்புக்குரியவனாகிறான். கோபத்தைக் கைவிடுவதால் வருந்துவதில்லை. காமத்தை (விருப்பத்தை) கைவிடுவதால்

செல்வந்தனாகிறான். பேராசையை கைவிடுவதால் மகிழ்ச்சியுடையவன் ஆகிறான் என்று தருமன் விடையளித்தான்.

அஹங்காரம்,கோபம்,காமம்,பேராசை இவை நான்கையும் கைவிடுவதால் ஒருவனுக்குத் தனது மனதை கட்டுப்படுத்த முடியும். அவ்வாறு மனதைக் கட்டுப்படுத்தியவன் ஆத்மஞானத்தை அடைகிறான் என்று உரையாசிரியர் ஸ்ரீ நீலகண்டன் அவர்கள் முந்தைய செய்யுளுக்கு விளக்கமளித்துள்ளார்.

ஆசைகளனைத்தையும் கைவிட்டு, தன்னலம் பேணாமல், அஹங்காரமில்லாமல் எவன் இருக்கிறானோ அவன் அமைதி அடைகிறான். இதுதான் ப்ரஹ்மத்தின் நிலை. வேற பார்த்த இந்த நிலையை அடைந்தவன் ஒருவனும் மாயையில் சிக்கமாட்டான். இதே நிலையில் நீடிப்பவன் தனது இறுதிக் காலத்தில் முழுமையான ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் என்று பகவான் பகவத்கீதையில் கூறுகிறார்.

எதற்காக அந்தணர்களுக்கு தானம் அளிக்கப்படுகிறது? எதற்காக நடிகர்களுக்கும் நடனமாடுபவர்களுக்கும் பரிசுகள் வழங்கப்படுகின்றன? வேலைக்காரர்களுக்கு எதற்காக அன்பளிப்புக்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன? அரசனுக்கு எதற்காக காணிக்கைகள் செலுத்தப்படுகின்றன? என்று யசூன் வினவினான்.

“தர்மத்தைக் காப்பதற்காக அந்தணர்களுக்கு தானம் அளிக்கப்படுகிறது. புகழ் பெறுவதற்காக நடிகர்களுக்கும் நடனமாடுபவர்களுக்கும் பரிசுகள் வழங்கப்படுகின்றன. பராமரிப்பதற்காக வேலைக்காரர்களுக்கு பரிசுகள் அளிக்கப்படுகின்றன. அச்சத்தின் காரணமாக அரசர்களுக்கு காணிக்கை செலுத்தப்படுகின்றன.” என்று யுதிஷ்டிரன் கூறினான்.

மதசம்பந்தமான அனைத்து சடங்குகளுக்கும் வேதம் அறிந்த அந்தணர்களால் மந்த்ரம் ஓதப்படவேண்டும். அவ்வாறு வேதம் ஓதும் அந்தணர்களுக்குத் தானம் அளிப்பதால் யஜமானர்கள் (குடும்பத்தலைவர்கள்) மதச்சடங்குகளை பயனுள்ள முறையில் திறமையாகச் செய்துமுடிக்க முடியும். ஆகையால், யாகம் மற்றும் மதச்சடங்குகளை முறையாகக் கடைப்பிடிப்பதற்கு வேதமோதும் அனைத்து அந்தணர்களுக்கும் தானம் அளிப்பது பயனுள்ளவையாக இருக்கும், என்று யுதிஷ்டிரன் கூறுகிறான்.

நுண்கலைகளை ஆதரிப்பதால் ஒருவன் புகழ்பெறுகிறான். ஆகையால், கலைஞர்களுக்கு பரிசுகள் கொடுக்கப்படுகின்றன என்று தருமன் கூறுகிறான். புரவலர்களாக இருந்து கலைஞர்களுக்குப் பரிசளித்து அவர்களை ஆதரிப்பவர்கள் புகழடைவதை நாம் இன்றும் காண்கின்றோம்.

தன்னைச் சார்ந்திருப்பவர்கள் மனக்குறை ஏதுமின்றி மகிழ்ச்சியுடன் வாழுமாறு பார்த்துக்கொள்ளவேண்டியது ஒவ்வொரு மனிதனுடைய கடமையாகிறது. அதனால், பணியாட்களுக்கு அவ்வப்பொழுது அன்பளிப்புக்கள் அளிக்கவேண்டும்.

பலரும் தானாகவே முன்வந்து அரசனுக்குச் சேர வேண்டிய பணத்தை உரிய நேரத்தில் செலுத்த விரும்புவதில்லை. அரசன் தண்டனை அளிக்கக்கூடும் என்ற அச்சத்தின் காரணமாகவே அதை நேரம் தவறாமல் செலுத்துகின்றனர் என்று தருமன் சுட்டிக்காட்டுகிறான்.

இன்று அரசன் என்பதற்கு பதிலாக அரசாங்கம் என்று எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

உலகம் எதனால் தூழப்பட்டுள்ளது? எதனால் பொருட்கள் தாமாக ஒளிர்வதில்லை? ஒருவன் எதனால் நண்பர்களை விட்டு விலகுகிறான். எதனால் ஒருவன் சுவர்க்கத்திற்குச் செல்வதில்லை? என்று யசுஷன் கேட்டான்.

“உலகம் அஞ்ஞானத்தினால் (அறியாமையினால்) தூழ்ந்துள்ளது. இருளினால் பொருட்கள் தாமாக ஒளிர்வதில்லை. பேராசையினால் ஒருவன் நண்பர்களை விட்டு விலகுகிறான். பற்றாசையினால் ஒருவன் சுவர்க்கத்திற்கு செல்வதில்லை” என்று தருமன் விடையளித்தான்.

பகவத்கீதையில் பகவான் கூறுகிறார்

அஞ்ஞானம் அல்லது அவித்யை என்ற அறியாமையினால் மனிதன் குழப்பமடைந்துள்ளான். அதனால் உண்மையை உணர்ந்துகொள்ள முடியாத நிலையில் அவன் இருக்கிறான். அவித்யையின் ஆவரண விசேஷப வலிமையால் அஃதாவது, உண்மையை மறைத்து உண்மைக்குப் புறம்பானதை வெளிப்படுத்தும் வலிமையால், ஆத்மா உண்மையான பரமாத்மஞானத்தை அறிந்து கொள்வதிலிருந்து தடுக்கப்படுகிறது. இதன் காரணமாக அது முடிவற்ற ஸம்ஸார சக்கரத்தில் சிக்கி உழல்கிறது. தானே ஒளிரக்கூடிய ஆத்மா, இந்த அஞ்ஞான இருள் என்ற திரைதூழ்ந்து மூடப்பட்டிருப்பதால் ஒளிர்வதில்லை. உலக விஷயங்களிலுள்ள பற்றாசை, மயக்கத்திற்கும் துயரத்திற்கும் காரணமாகிறது. அஃது ஒருவனை சுவர்க்கத்திற்குப் போவதிலிருந்து தடுக்கின்றது.

பற்றாசை ஒருவனை எவ்வாறு அழிக்கிறது என்பதை கீதையில் பகவான் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

புலன்சார்ந்த உலகவிஷயங்களை எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டே இருப்பவனுக்கு பற்றாசை உண்டாகும். பற்றாசையால் ஆர்வவேட்கை உண்டாகும்.

ஆர்வவேட்கையால் (விருப்பம் நிறைவேறாவிட்டால்) கோபமுண்டாகும்.
கோபத்தினால் மயக்கமுண்டாகும். மயக்கத்தினால் நினைவிழப்பு உண்டாகும்.
நினைவிழப்பினால் அறிவு அழிந்துவிடும். அறிவு அழிவதனால் அவனே
அழிந்துவிடுவான்.

‘எப்பொழுது ஒரு மனிதன் உயிரற்றவனாகக் கருதப்படுவான்? ஒரு நாடு
எப்பொழுது உயிரற்றதாகக் கருதப்படும்? ச்ரத்தம் எப்பொழுது உயிரற்றதாகக்
கருதப்படும்? வேள்வி எப்பொழுது உயிரற்றதாகக் கருதப்படும்?’ என்று யசூஷன்
வினவினான்.

‘ஏழ்மையிலிருக்கும் மனிதன் உயிரற்றவனாகக் கருதப்படுவான்.
அரசாட்சியில்லாத நாடு உயிரற்றதாகக் கருதப்படும். வேதம் கற்றறிந்த
அந்தணர்கள் இல்லாமல் செய்யப்படும் ச்ரத்தம் உயிரற்றதாகக் கருதப்படும்.
தக்ஷிணை இல்லாமல் செய்யப்படும் வேள்வி உயிரற்றதாகக் கருதப்படும்’ என்று
தருமன் விடையளித்தான்.

ஸ்ரீ நீலகண்டன் அவர்கள் தமது விளக்க உரையில், பணம் இருந்தும் கருமியாக
இருப்பவனைத்தான் தரித்ரன் என்று கூறுகிறார். ஏனென்றால் கருமியிடம் பணம்
இருந்தாலும் அது ஸமுஹத்திற்கு பயனளிக்காது. ஆகையால் அவ்வாறான
மனிதன் இறந்தவனுக் கொப்பாவான்.

அரசன் இல்லாத ஒரு நாட்டில் நல்ல அரசாட்சி இருக்காது. அதனால் அங்கு
வியாபாரமோ, அமைதியான செயல்பாடுகளோ, செழுமையோ இருக்காது. நாட்டில்
குழப்பம் தான் இருக்கும். அதுபோன்ற நாடு உயிரற்றதற்கு சமம் என்று தருமன்
கூறுகிறான். இன்றைய சூழ்நிலையில், அதை நிலையான நல்ல அரசாங்கம் என்று
பொருள் கொள்ளலாம்.

நம் முன்னோர்களை த்ருப்திப்படுத்துவதற்கு அவர்களுக்கான ச்ரத்தத்தை
முறைப்படிச் செய்யவேண்டும். விச்வேதேவர், பிதாமஹர் (தாத்தா), ப்ரபிதாமஹர்
(கொள்ளுத்தாத்தா), விஷ்ணு ஆகியோரின் இடத்திற்கு வேதத்தை நன்கு கற்றறிந்து
அதன்வழி நடக்கும் பண்டிதர்கள் அழைக்கப்படவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்த
ச்ரத்தம் முறைப்படி செய்யப்பட்டதாகக் கருதப்படும்.

முறைப்படி வேதாத்யயனம் செய்யாத அந்தணர்கள் ச்ரத்தகார்யங்களைச்
செய்வதற்கு தகுதியற்றவர்கள் என்று மனுஸ்மருதியில் தெளிவாகக்
கூறப்பட்டுள்ளது.

வேதத்தைக் கற்காத அந்தணர்கள் நெருப்பிலிட்ட புல் போல எரிந்துவிடுவார்கள். அவர்கள் கையால் ஹோமத்திரவியங்கள் படைக்கப்படுவது முறையன்று. சாம்பலில் வேள்வி செய்வதில்லை அல்லவா?

கற்றறிந்த பண்டிதர்களை வைத்து வேள்வி செய்யும்பொழுது அவர்களுக்கு உரிய ஊதியம் அளிக்கவேண்டும். அது தக்ஷிணை என்றறியப்படுகிறது.

சப்தகல்பத்ருமத்தில் தக்ஷிணா என்பதற்கு ற்தக்ஷதே இதி தக்ஷிணாற் என்று விளக்கமளிக்கப்பட்டுள்ளது. தக்ஷ என்றால் வருத்தி (வளர்தல்). அதாவது திறன் வளர்தல். என்றும் தக்ஷதே வர்ததே என்றும் விளக்கங்கள் கிடைக்கின்றன.

ற்தே(அ)தக்ஷந்த தக்ஷிணாம் ப்ரதிக்ருஹ்யற் வேதவிற்பன்னர்கள் தக்ஷிணையை பெற்றுக்கொள்வதாலேயே யாகத்தின் திறன் மேலும் வளர்கிறது என்று வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இவைகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு பார்க்கும்பொழுது தக்ஷிணை அளிக்காமல் செய்யப்படும் யக்ஞம் பயனற்றது என்று தெள்ளத்தெளிவாகத் தெரிகிறது.

‘திசை என்பது எது? எது தண்ணீர் என்று கூறப்படுகிறது? எஃது உணவு? எது நஞ்சு? ச்ராத்தம் செய்வதற்கான சரியான காலம் எஃது? இந்த வினாக்களுக்கு விடையளித்துவிட்டு தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு எடுத்துக்கொண்டும் செல்’ என்று யக்ஷன் கூறினான்.

சான்றோர்கள்தான் திசை. வானம் தண்ணீர் என்று கூறப்படுகிறது. பசு உணவு. கோரிக்கை (விருப்பம்) நஞ்சு. நன்கு வேதம் கற்றறிந்த அந்தணரைக்காணும் நேரந்தான் ச்ராத்தத்திற்கான சரியான காலம். யக்ஷனே இது குறித்து தங்களுடைய கருத்து என்ன? என்று யுதிஷ்டிரன் கூறினான்.

திரு நீலகண்டன் அவர்கள் திக்(திசை) என்ற சொல்லுக்கு இவ்வாறு விளக்கமளிக்கிறார்.

அதாவது அறிவுரை கூறுபவர். இதற்கு உண்மையான பொருள் வழிகாட்டுபவர்.

மஹாபாரதத்தின் வனபர்வத்தில் ஒரு செய்யுள் இவ்வாறுள்ளது-

வேதா விபின்னா ஸ்ம்ருதயோ விபின்னா நானௌ முனிர்யஸ்ய மதம் ந பின்னம்

வேதங்கள் கூறுவதில் வேறுபாடு இருக்கும். ஸ்ம்ருதிகள் கூறுவதிலும் முரண்பாடுகள் வரலாம். முனிவர்களின் கருத்தில் வேறுபாடுகள் இல்லாமல்

இருக்காது. தர்மத்தின் கொள்கைகள் மிகவும் உள்பகுதியில் மறைத்துவைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகையால், சான்றோர்களால் எந்த வழி பின்பற்றப்பட்டதோ அதுதான் சரியான வழி. ஆகையாலேயே, யுதிஷ்டிரனும் சான்றோர்களே திசை என்று கூறுகிறான்.

வேதங்களிலும் உபநிஷதங்களிலும் விண்வெளி தண்ணீர் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. சாந்தோக்யோபநிஷத்தின் ஐந்தாம் அத்தியாயத்தின் மூன்றாம் கண்டத்தில்,

ஐந்தாவது ஆஹுதியில் அப் (தண்ணீர்) புருஷன் என்ற பெயர் பெறுகிறது எதனால் என்று உனக்குத் தெரியுமா என ப்ரவஹணன் ச்வேதகேதுவிடம் கேட்கிறார் என்று கூறப்பட்டுள்ளதைச் சுட்டிக்காட்டி திரு நீலகண்டன் அவர்கள் இங்கு ஐந்தாவது ஆஹுதியான ஜலம் புருஷன் ஆகிறான். ஆகையால் ஜலம் என்பது உபநிஷத விளக்கத்தின்படி பிண்ட ப்ரம்மாண்டத்தின் இருப்பை அதாவது புலன்களால் உணரத்தக்க தனிநபருடைய மற்றும் பிரபஞ்சத்தினுடையவும் இருப்பை குறிப்பிடுகிறது.

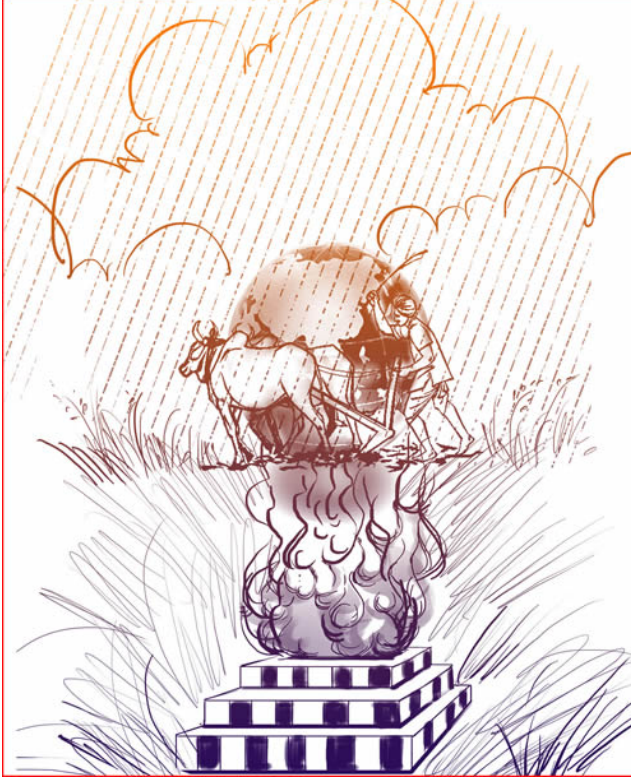
தத்துவ சாஸ்த்ரப்படி ஜலம் ஜீவனைக் குறிக்கிறது. ஆகாசம் என்ற சொல்லிற்கு ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் கினிபிதஸீமீமகூதி(ச்“ஸீகூதிச ஆகாசஸ்தல்லிங்காத் என்று விளக்கமளித்துள்ளபடியும், உபநிஷத் ஸூத்ரத்தின்படியும் ஆகாசம் என்பது ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கிறது என்று கூறும் திரு நீலகண்டர் அவர்கள், தண்ணீர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது ஆகாசத்தைத்தான் என்று உறுதியாகக் கூறி முடிக்கிறார்.

இந்தக் கேள்வி, உலகத் தோற்றம் குறித்த யுதிஷ்டிரனின் அறிவை சோதனை செய்வதாகவும், பதில் அவனது அறிவை வெளிப்படுத்துவதாகவும் உள்ளது. அத்வைத சித்தாந்தப்படி ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் வெவ்வேறானவையல்ல, ஒன்றுதான் என்று யுதிஷ்டிரன் தெளிவாக விளக்குகிறான்.

யசூனின் அடுத்த வினாவிற்கான விடை பசுவே உணவு என்பதாகும். ஏனெனில், பசு பால் தருகிறது. அதிலிருந்து வெண்ணை கிடைக்கிறது. அது ஹோமத்திற்குப் பயன்படுகிறது. ஹோமம் மேகம் உருவாகக் காரணமாகிறது. மேகம் மழை தருகிறது. மழையினால் விதைகள் முளைவிடுகின்றன. அதிலிருந்து உணவு கிடைக்கிறது. ஆகையால், பசுவே உணவு என்று யுதிஷ்டிரன் கூறியதாக எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

திரு. நீலகண்டர் அவர்கள் கௌரன்னம் என்ற சொல்லுக்கு இவ்வாறு பொருள் கூறுகிறார். யி(ருழி>கூதிகூதி(கூதி யினீன்[ணீஜீஆஃ_சு கச்சதீதி கௌரிந்த்ரியம் என்பதன் மூலம் கௌ என்பதற்கு ஐம்புலன்கள் என்று விளக்கமளிக்கிறார். அன்னம் என்றால் உண்ணப்படும் உணவாகும். புலன்களின் வாயிலாக ஈர்க்கப்பட்டு

நுகரப்படும் அனைத்தையும் அன்னம் என்று பூடகமாகக் கூறுகிறார். செவிக்கு

உணவாக, கண்களுக்கு விருந்தாக என்று தமிழிலும் கூறப்படுகிறது.

ப்ரார்த்தனை (கோரிக்கை) என்பது
காமத்தின் (ஆசையின்)
வெளிப்பாடாகும். அது நஞ்சாகக்
கருதப்படும். ஏனெனில், அது
மீண்டும் மீண்டும்
உண்டாகக்கூடிய பிறவிக்கும்
மரணத்திற்கும் காரணமாக
அமைந்திட வாய்ப்புள்ளது.
பகவத்கீதையில்,

பகவத்கீதையில் பகவான், ஸ்காமம்,
க்ரோதம் இவை இரண்டும்
ரஜோகுணத்திலிருந்து
பிறப்பதாகவும் இவை மனிதனின்
மிகப்பெரிய எதிரிகளாகவும்

கூறுகிறார். மேலும் ஸம்ஸார பந்தத்தைத் தவிர்த்து உண்மையான ப்ரஹ்மத்தை
அறிந்துகொள்ள விழைவோர் இவை இரண்டையும் அடக்கவேண்டும் என்று
கூறுகிறார்.

தவத்தின் தனிச்சிறப்புக்களாக (அடையாளமாக) என்னென்ன கூறப்பட்டுள்ளது? எஃது
அடக்கம் என்று கூறப்படுகிறது? எஃது உயர்ந்த பொறுமை என்று கூறப்படுகிறது?
எது வெட்கம் என்று கூறப்படுகிறது? என்று யகூஷன் கேட்டான்.

தனது தர்மத்திலேயே உறுதியாக நிற்பது தவத்தின் அடையாளம். மனதை
கட்டுப்படுத்துவது அடக்கம். உயர்ந்த பொறுமை என்பது எதிர் எதிரான
குணங்களை பொறுத்துக்கொள்வது. செய்யக்கூடாத செயல்களைச்
செய்வதிலிருந்து தடுத்துக் கொள்வது வெட்கம்' என்று கூறப்படுகிறது என்று
யுதிஷ்டிரன் விடையளித்தான்.

தனது தர்மத்திலேயே உறுதியாக இருக்கவேண்டுமென்பது நமது ஸனாதன
தர்மத்தின் முக்கியமான கொள்கையாகும். பகவத்கீதையில்,

ஸ்வதர்மே நிதனம் ச்ரேய: பரதர்மோ பயாவஹ: ஸ்தனது தர்மத்தையே
கடைப்பிடித்து அதனால் பாதிக்கப்பட்டாலும் அதிலேயே உறுதியாக இருந்து

இறப்பதுதான் கௌரவம். தனது தர்மத்தை விட்டு மற்றவர்களின் தர்மத்தை கடைப்பிடிக்கச்சென்றால் அஃது ஆபத்தானது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதன்படியே யுதிஷ்டிரன் தனது தர்மத்தில் உறுதியாக இருப்பதுதான் தவம் என்று விடையளிக்கிறான்.

இன்பம்-துன்பம், மானம்-அவமானம், குளிர்ச்சி-வெப்பம் ஆகியவை எதிர்மறையான உணர்ச்சிகள். இவற்றினால் பாதிக்கப்படாமல் இருக்கவேண்டுமென்று பகவத்கீதையில் பல இடங்களில் இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

நிர்த்வந்த்வோ ஹி மஹாபாஹோ ஸுக பந்தாத்ப்ரமுச்யதே
தே த்வந்த்வமோஹநிர்முக்தா பஜந்தே மா த்ரிடவ்ரதா:
த்வந்த்வைர்விமிக்தா ஸுகதுகஸஜ்ஞைருர்கச்சந்த்யமுடா: பதமவ்யய தத்

மேலே கூறப்பட்ட எதிர்மறையான உணர்ச்சிகளைப் பொறுத்துக் கொள்வதுதான் உயர்ந்த பொறுமை என்று யுதிஷ்டிரன் விடையளிக்கிறான்.

ஹ்ரீ என்றால் வெட்கம். இந்த உணர்ச்சிதான் ஒருவனை செய்யக்கூடாத செயல்களிலிருந்து தடுக்கிறது. பகவத்கீதையில் தெய்வீகத்தன்மை வாய்ந்த குணங்களைக் குறித்துக் கூறும்பொழுது, மார்தவம் ஹ்ரீரசாபலம். என்று பகவான் கூறுகிறார்.

அரசனே! அறிவு என்று எதைக் கூறுகிறார்கள்? அமைதி என்று எதைக் கூறுகிறார்கள்? உயர்ந்த கருணையாக எது அறியப்படுகிறது? நேர்மை என்று எது குறிப்பிடப்படுகிறது? என்று யகூஷன் வினவினான்.

உண்மையான அறிவைப் பெறுவதே ஞானம், மனதை அமைதியாக வைத்துக்கொள்வதே அமைதி, அனைத்து உயிர்களும் நலமாக இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணமே கருணை, அனைவரிடமும் ஏற்றத்தாழ்வற்ற (சமமான) பார்வையே நேர்மை, என்று யுதிஷ்டிரன் கூறினான்.

உண்மையான அறிவு என்பதற்கு ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத்பாதர் இவ்வாறு விளக்கமளித்துள்ளார்.

எந்த ஞானம் வந்தபிறகு நமக்கு வேறெதுவும் செய்யவேண்டி இருக்காதோ அஃதுதான் உண்மையான ஞானம் (அறிவு). எந்த ஞானம் வந்தபிறகு புலன்களின் செயல்பாடுகள் அமைதியாகிவிடுமோ அதுதான் ஞானம். அத்வைதாத்ம வஸ்து ஒன்றுதான், அதைப்பற்றித்தான் நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்று உபநிஷத்தில் உறுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பரமார்த்த விஷயத்தில் மனமொன்றி

இருப்பவர்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகள். அவர்களுக்கு உலகவிஷயங்களில் மனது செல்லாது. மயக்கத்தை அளிக்கக்கூடிய இந்த உலகத்தில் மற்றவர்கள் சுற்றிக்கொண்டே இருப்பார்கள்.

லோகாஸ்ஸமஸ்தா ஸுகினோ பவந்து என்ற எண்ணமே கருணை. அத்வேஷ்டா ஸர்வபூதானாம் எந்த உயிரினிடத்தும் த்வேஷமில்லாமல் இருப்பது.

தன்னுடையது, பிறருடையது என்ற வேற்றுமை பாராட்டுபவன் அற்ப புத்தியுடையவன் ஆவான். அவ்வாறான எண்ணமில்லாதவனுக்கு உலகமே ஒரு குடும்பமாகும். யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்ற பூங்குன்றனாரின் சொற்றொடர் நாமறிந்ததே. யுதிஷ்டிரனுடைய விடைகளும் இவற்றை ஆதரிப்பவையாகவே உள்ளன.

மனிதனால் வெல்லமுடியாத எதிரி யார்? குணப்படுத்த முடியாத நோய் எது? யார் நல்லவன் என்று அழைக்கப்படுவான்? யார் கெட்டவன் என்று அழைக்கப்படுவான்? என்று யசூன் கேட்டான்.

‘கோபம்தான் வெல்ல முடியாத எதிரி. பேராசையே குணப்படுத்த முடியாத நோய். அனைத்து உயிரினங்களுடைய நன்மையைக் கருதுபவனே நல்லவன். யாரிடமும் கருணையில்லாதிருப்பவன் கெட்டவன் என்றும் அழைக்கப்படுவான்’ என்று யுதிஷ்டிரன் பதிலளித்தான்.

காமம் க்ரோதம் லோபம் மோஹம் த்யக்த்வா(அ)த்மானம் பாவய கோ(அ)ஹம் என்று பஜகோவிந்தத்தில் ஆதிசங்கர பகவத்பாதர் கூறுவதும் இங்கு கருத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

ஓ ராஜனே, மோகம் என்று எது கருதப்படுகிறது? எது கர்வம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது? எதைச் சோம்பல் என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்? எது சோகம் என்று கூறப்படுகிறது? என்று யசூன் வினவினான்.

மோகம் என்பது தர்மத்தை அறியாமலிருப்பது. தான் என்ற உணர்வே கர்வம். தனது தர்மத்தை, கடமையை செய்யாதிருப்பது சோம்பல். அறியாமையே சோம்பல் என்று கூறப்படுகிறது என்று யுதிஷ்டிரன் விடையளித்தான்.

இங்கு யுதிஷ்டிரன் அறியாமை என்பதை அதன் தத்துவ ஞானம் சார்ந்த பொருளில் பயன்படுத்தியுள்ளான். மாயை அல்லது பற்றுதல் காரணமாக அறியாமை உருவாகிறது. அது சோகத்தை அளிக்கிறது. ஆத்மாவை

அறிந்துகொண்டவன் சோகத்தைக் கடந்துவிடுகிறான், என்று உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

நிலைமாறாத்தன்மை என்று முனிவர்கள் எதைக் கூறியுள்ளனர்? துணிவிற்கு எடுத்துக்காட்டாக எது கூறப்பட்டுள்ளது? சிறந்த நீராடுதல் என்று எது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது? எது தானம் என்று கூறப்படுகிறது? என்று யசூன் வினவினான்.

தன்னுடைய தர்மத்தில் நிலைத்திருப்பது நிலைமாறாத்தன்மை. புலன்களை அடக்குவதுதான் துணிவு. மனதிலுள்ள மாசை அகற்றிவிடுவதுதான் சிறந்த நீராட்டு. அனைத்து உயிரினங்களையும் காப்பாற்றுவதுதான் தானம், என்று யுதிஷ்டிரன் விடையளித்தான்.

நிலைமாறாத்தன்மை என்பது ஒரு பொதுவான சொல். அனைத்துக் கருத்துக்களிலும் நிலை மாறாதிருப்பதாகும் என்பது அதன் பொருள். ஆனால், இங்கு நிலைமாறாத்தன்மை என்பதை யுதிஷ்டிரன் தன்னுடைய தர்மத்தில் நிலைத்திருப்பது என்ற வரைமுறைக்குள் கொண்டுவருகிறான். முனிவர்களும் இதற்கே முக்கியத்துவம் அளிக்கிறார்கள்.

இங்கு, துணிவு என்பது உடல் துணியைக் குறிக்கவில்லை. புலன்சார்ந்த தூண்டுதல் விளைவிக்காத தார்மீகத் துணியைத்தான் யுதிஷ்டிரன்

குறிப்பிடுகிறான்.

பொதுவாக, உடல் அழுக்கைக் கழுவிக்களைவதையே நீராடுதல் என்று கூறப்படும். ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்து மனதிலுள்ள மாசைக் களைவதுதான் சிறந்த நீராட்டு என்று யுதிஷ்டிரன் கூறுகிறான்.

‘மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்து அறன்

ஆகுல நீர பிற’

என்று திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளதும் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

பகவத்கீதையில், தெய்வீகக் குணங்களில் ஒன்றாக செளசம் (தூய்மை) என்பதும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர், தூய்மை என்பதை அகத்தூய்மை, புறத்தூய்மை என்று தமது விளக்கவுரையில் கூறியுள்ளார். புறத்தூய்மை என்பது உடலைக்கழுவி சுத்தம் செய்வது. அகத்தூய்மை என்பது, 'ஸீனீஷீ~ஷ்நீசுஅ'னீஷீ ஸீன்_௦௫_சு மனோபுத்த்யோ நைர்மல்யம். அதாவது புத்தி மற்றும் மனதின் தூய்மை.

யுதிஷ்டிரன், பணத்தைத் தானமாகத் தருவதை மட்டுமே தானம் என்ற சொல்லால் குறிப்பிடவில்லை. அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் ஸேவை செய்வது மற்றும் அனைத்து உயிரினங்களையும் காப்பது என்ற பரந்த பொருளிலேயே குறிப்பிடுகிறான்.

எந்த மனிதனைப் பண்டிதன் என்று அறிந்துகொள்ள வேண்டும்? யாரை நாஸ்திகன் (கடவுள் நம்பிக்கையற்றவன்) என்று கூறுகிறார்கள்? யார் முட்டாள்? ஆசை என்றால் என்ன? பொறாமை என்றால் என்ன? என்று யசூன் கேட்டான்.

தர்மத்தை அறிந்துகொண்டவனைப் பண்டிதன் என்று அறிந்து கொள்ளவேண்டும். முட்டாளை நாஸ்திகன் என்று கூறுகிறார்கள். ஸம்ஸாரம் அதாவது மீண்டும் மீண்டும் இறப்பதும் பிறப்பதுமான ஸம்ஸார சக்கரம்தான் ஆசை. மனதிலுண்டாகும் கடும் வேதனைதான் பொறாமை, என்று யுதிஷ்டிரன் விடையளித்தான்.

இங்கு யசூன் கேட்ட ஐந்து வினாக்களுக்கு யுதிஷ்டிரன் நான்கு விடைகளையே அளிக்கிறான். நாஸ்திகன் யார்? முட்டாள் யார் என்ற இரண்டு வினாக்களுக்கு நாஸ்திகன் தான் முட்டாள் என்று பொதுவான ஒரு விடை அளிக்கிறான். அதாவது நாஸ்திகன்தான் முட்டாள். முட்டாளே நாஸ்திகன். இங்கு நாஸ்திகன், முட்டாள் என்ற இரு சொற்களும் இணைப்பொருட்சொற்கள் என்பதே யுதிஷ்டிரன் கூறுவதன் பொருளாகும்.

வடமொழியில் நாஸ்திகன் என்ற சொல்லுக்கு ஒரு சிறப்பான தாத்தர்யம் உள்ளது. நாஸ்தி என்றால் இல்லை என்று பொருள். இங்கு எது இல்லை என்ற வினா எழும். வடமொழி இலக்கணப் புத்தகமான ஸித்தாந்த கௌமுதியின் விளக்கவுரையில் பரலோகம் அதாவது இந்த உலகைத்தாண்டி எந்த உலகமும் இல்லை என்ற கருத்தை உடையவன் நாஸ்திகன். அஸ்தி என்றால் இருக்கிறது என்று பொருள். இந்த உலகைத்திற்கப்பால் ஒரு உலகம் உள்ளது என்ற கருத்தையுடையவன் ஆஸ்திகன். இந்த லோகாயதமான உலகத்தை விட உயர்ந்த பகுதி எதுவும் இல்லை என்பவன் நாஸ்திகன். ஆகையால், அவனுக்கு

அனைவரையும் விட உயர்ந்தவராக கடவுள் என்ற ஒருவர் உள்ளார் என்ற நம்பிக்கையும் இருக்காது. அவனுக்கு கடவுள் என்ற பரமாத்ம தத்துவத்தையோ ப்ரபஞ்சத்தின் மெய்மையையோ குறித்த அறிவு இருக்காது. ஆகையால் அவனை முட்டாள் என்று யுதிஷ்டிரன் கூறுகிறான்.

காமம் என்பதை யுதிஷ்டிரன் தத்துவம் சார்ந்த மொழியில் வாஸனா என்று விவரிக்கிறான். ஒவ்வொரு எண்ணமும் விருப்பமும் மனதில் ஒரு முத்திரையாக பதிகிறது. அடிக்கடி மனதில் உண்டாகும் ஆழ்ந்த விருப்பம் ஒரு பொருளை அடைவதற்கான விருப்பத்தைத் தீவிரப்படுத்துகிறது. அது மரணத்திற்குப் பின்னரும் ஒரு அடையாளமாக நிலைத்து நிற்கிறது. புதிய உடலை அடைந்த பின்னரும் அது ஆத்மாவைப் பின்தொடர்கிறது. இந்த முத்திரைகள் ஆழ்மனதில் நிலைத்துநின்று புதிய உடல் கிடைத்ததும் புதிதாகச் செயல்படத் துவங்குகிறது. இந்த நிலையில் இது வாஸனா என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஆகையால், காமமே ஜனன மரண சக்கரத்திற்கான காரணம் என்று யுதிஷ்டிரன் கூறுகிறான்.

யுதிஷ்டிரன் பொறாமை என்பதை உளவியல் ரீதியாக விவரிக்கிறான். ஒருவனுடைய நல்ல அதிர்ஷ்டத்தைக் கண்டு மற்றொருவனுக்கு மனவேதனை உண்டாகுமானால் அதுவே பொறாமை. உண்மையில் இது மனதிலுண்டாகும் ஒருவிதமான வலி என்று யுதிஷ்டிரன் கூறுகிறான். பொறாமை என்பது சிறிதளவுகூட மனதில் தோன்றாதிருப்பதற்காகக் கருணை, மகிழ்ச்சி, நட்பு ஆகியவற்றையே தொடர்ந்து பழக்கப்படுத்திக் கொள்ளுமாறு யோகஸூத்ரமும் கட்டளையிடுகிறது. ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் உத்தவருக்கு நாரதர் அருளிய புகழ்பெற்ற உபதேசத்தில் யோகஸூத்ரத்தின் இந்தக் கொள்கை மேலும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

தன்னைவிட மேன்மையான குணங்களுடையவரிடத்தில் மகிழ்ச்சி கொள்ளவேண்டும். தன்னைவிட இழிந்த குணங்களுடையவரிடம் இரக்கம் கொள்ளவேண்டும். தனக்குச் சமமான குணமுடையவரிடம் நட்புப் பாராட்டவேண்டும். இவ்வாறு செய்வதால் மனதிற்கு ஒருபொழுதும் வேதனை உண்டாகாது.

எது அஹங்காரம் என்று கூறப்படுகிறது? பாசாங்கு என்று எதைக் குறிப்பிடுவார்கள்? கடவுளின் மேலான அருள் என்று எது கூறப்படுகிறது? என்று யசூன் வினவினான்.

மிகுந்த அறிவற்றதன்மைதான் அஹங்காரம்; தர்மவானாகத் தன்னைக்காட்டிக் கொள்வது பாசாங்கு; கடவுளின் அருள் என்பது ஈகையின் பலன்; தீயது என்பது மற்றவர்களைப் பற்றித் தவறாகப் பேசுவது; என்று யுதிஷ்டிரன் விடையளித்தான்.

அஹங்காரம் என்ற சொல்லிற்கு தத்துவார்த்தமான பொருள் நான் என்ற உணர்ச்சியே ஆகும். சாங்க்ய அமைப்பு முறைப்படி புருஷ, ப்ரக்ருதி, புத்தி, அஹங்காரம் என்ற நான்கு தத்துவங்களில் நான்காவது அஹங்காரமாகும். நான் என்ற உணர்வும் தனிப்பட்ட உணர்ச்சியும் அஹங்காரம் என்ற தத்துவத்தை உருவாக்குகின்றன. அது மஹா அஞ்ஞானம் அல்லது அறியாமையிலிருந்து மேலெழுந்து வருகிறது.

தனக்குரிய தர்மத்தைத் தான் பின்பற்றுவதை உலகிற்கு விளம்பரப்படுத்துவது டம்பம் அல்லது பாசாங்கு என்று யுதிஷ்டிரன் கூறுகிறான்.

கொடையளிப்பதாலேயே கடவுளின் அருளைப் பெற இயலும்.

மற்றவர்களைக் குறித்து அவதூறாகப் பேசுவதை, நன்னெறி மற்றும் ஒழுக்கஞ்சார்ந்து எழுதும் அனைத்து எழுத்தாளர்களாலும் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது.

அவதூறு என்பது மற்றவர்களை அற்புதமான முறையில் மறைமுகமாகக் கொல்லக்கூடியதும் அதற்கான பொறுப்பிலிருந்து விடுபடக்கூடியதுமான ஒரு தீய பாம்பு என்று பரத்ருஹரி வர்ணிக்கிறார்.

அந்தப் பாம்பு ஒருவனுடைய காதைக் கடிக்கிறது. வேறொருவன் உயிரை இழக்கிறான். அதனால்தான், பர்த்ருஹரி மற்றவர்களைக் கொல்வதற்கான அற்புதமான வழி என்று இதைக் குறிப்பிடுகிறார். பாம்பு ரஹஸ்யமாக தீண்டுவதைப்போல் அவதூறு பேசுவன் கதைகளை எடுத்துச் சென்று மறைமுகமாகத் தண்டனை பெறுகிறான் அல்லது ஸந்தேஹத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஒருவருக்குக் காயம் ஏற்படுத்துகிறான். அந்தக் காயத்திற்குக் காரணம் அவனேதான் என்று அவன் அறிவதில்லை.

அறம், பொருள், காமம் இவை ஒன்றுக்கொன்று எதிரிடையானவை. இவ்வாறான வெவ்வேறு நிலைபேறுடைய எதிரிகள் எவ்வாறு ஒரே இடத்தில் ஒன்றிணைந்து இருக்க முடியும்? என்று யசூன் வினவினான்.

மனைவியும் அறமும் ஒன்றிணைந்து கட்டுப்பாட்டுடன் இருக்கும்பொழுது அறம், பொருள், காமம் ஆகிய மூன்றும் இணைந்து இருக்கின்றன, என்று யுதிஷ்டிரன் விடையளித்தான்.

இம்முறை, யசூன் நான்கு அல்லது ஐந்து கேள்விகளுக்குப் பதிலாக ஒரே ஒரு கேள்விதான் கேட்டான். ஏனென்றால், அவனது கருத்துப்படி இந்தக் கேள்வி மிகவும் முக்கியமானது. வாழ்க்கையின் மூன்று முக்கிய குறிக்கோள்களான, அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றையும் அடைவதற்கு மனைவி கணவனுக்கு மனமுவந்து உதவி புரிந்தால் அதாவது அறத்தைக் கடைப்பிடிப்பதற்கு, பொருள் ஈட்டுவதற்கு, முறையான ஆசைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு உதவியாக இருந்தால், முரண்பட்ட இந்த மூன்றும் இணைந்திருக்கும். மேற்கூறிய இந்த மூன்று குறிக்கோள்களை அடைவதற்கு மனைவியே முக்கியமான கருவியாகக் கருதப்படுகிறாள்.

இதே கருத்தை வால்மீகி முனிவர் தனது ராமாயணத்தில் ஸ்ரீ ராமன் கூறுவதுபோல் கீழ்க்காணும் செய்யுள் மூலமாக வெகு நேர்த்தியாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

இவ்வுலகத்தில் அறத்தின் பலனைப் பெறுவதற்கு அறம், பொருள், இன்பம் ஆகியவையே உதவியாக இருக்கின்றன என்று கருதப்படுகிறதென்று வால்மீகி கூறுகிறார். கீழ்ப்படிதலுள்ள, ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய, நன்மகனை அளிக்கக்கூடிய மனைவி அமைந்தால் இம்மூன்றும் இணைந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை என்பது அவரது கருத்து.

மிகச் சிறந்த பரத குலத்தோன்றலே, யார் நிரந்தரமான நரகத்தை அடைகிறார்கள்? இந்த வினாவிற்கான விடையை விரைவாகக் கூறு என்று யசூன் கூறினான்.

ஸந்த்யாவந்தனம் செய்து தண்ணீர் குடிப்பதற்கான அனுமதியைத் தருமன் யக்ஷனிடம் கோரியிருந்தான். பல வினாக்கள் தொடுத்து தருமன் ஸந்த்யாவந்தனம் செய்வதையும், தண்ணீர் குடிப்பதையும் தான் தாமதப்படுத்துவதாக எண்ணி ஒரே ஒரு வினாவை மட்டுமே இம்முறை யக்ஷன் கேட்கிறான்.

பிசக்ஷ கேட்டுவரும் ஏழை அந்தணனை தானே வலியக் கூப்பிட்டு அதன்பிறகு அவனிடம் ஒன்றுமில்லை என்று எவனொருவன் கூறுகிறானோ அவன் நிரந்தரமான நரகத்தை அடைகிறான். வேதங்கள், தர்மசாஸ்த்ரங்கள், அந்தணர்கள், தேவர்கள், பித்ருகர்மங்கள் ஆகியவை பொய்யானவை என்று கூறுபவன் நிரந்தரமான நரகத்தை அடைகிறான். பணம்படைத்தவன், பேராசையினால் பிறருக்கும் கொடுக்காமல் தானும் அனுபவிக்காமல் இருந்துகொண்டு, தன்னிடம் பிசக்ஷ கேட்டு வருபவர்களிடம் எதுவுமில்லை என்று கூறினால் அவன் நிரந்தரமான நரகத்தை அடைகிறான் என்று தருமன் விடையளிக்கிறான்.

இங்கு பொருள் மிகத்தெளிவாக உள்ளது. தொடர்ந்து வேதம் படித்துக்கொண்டு ஏழ்மையில் எளிமையாக, அப்பாவியாக வாழும் கற்றறிந்த அந்தணனுக்கு உணவளிப்பது அக்காலத்தைய மரபாக, இல்லறத்தாரின் கடமையாக கருதப்பட்டு வந்தது. அந்த ஸமூஹக் கடமையைச் செய்யாமல் புறக்கணிப்பவன் நிரந்தரமான நரகத்திற்குப் போவான் என்று கூறி தருமன் வெகுவாகக் கண்டிக்கிறான். அதுபோன்றே வேதங்களும், தர்மசாஸ்த்ரங்களும் உண்மையானவை மற்றும் செல்லத்தக்கவை என்பதில் நம்பிக்கையற்றவர்களும், தேவர்களின் உளதாம் தன்மையிலும் முன்னோர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளிலும் நம்பிக்கையற்றவர்களும் நிரந்தரமான நரகத்திற்குச் செல்வார்கள் என்று தருமன் கூறுகிறான், தான் நன்றாக அனுபவிக்கவும் மற்றவர்களுக்கு உதவிசெய்யவும் போதுமான அளவிற்கு பணம் இருந்தும் பேராசையினால் கருமியாக வாழ்பவனும் நிரந்தரமான நரகத்திற்குப் போவான் என்று கூறி தருமன் கண்டிக்கிறான்.

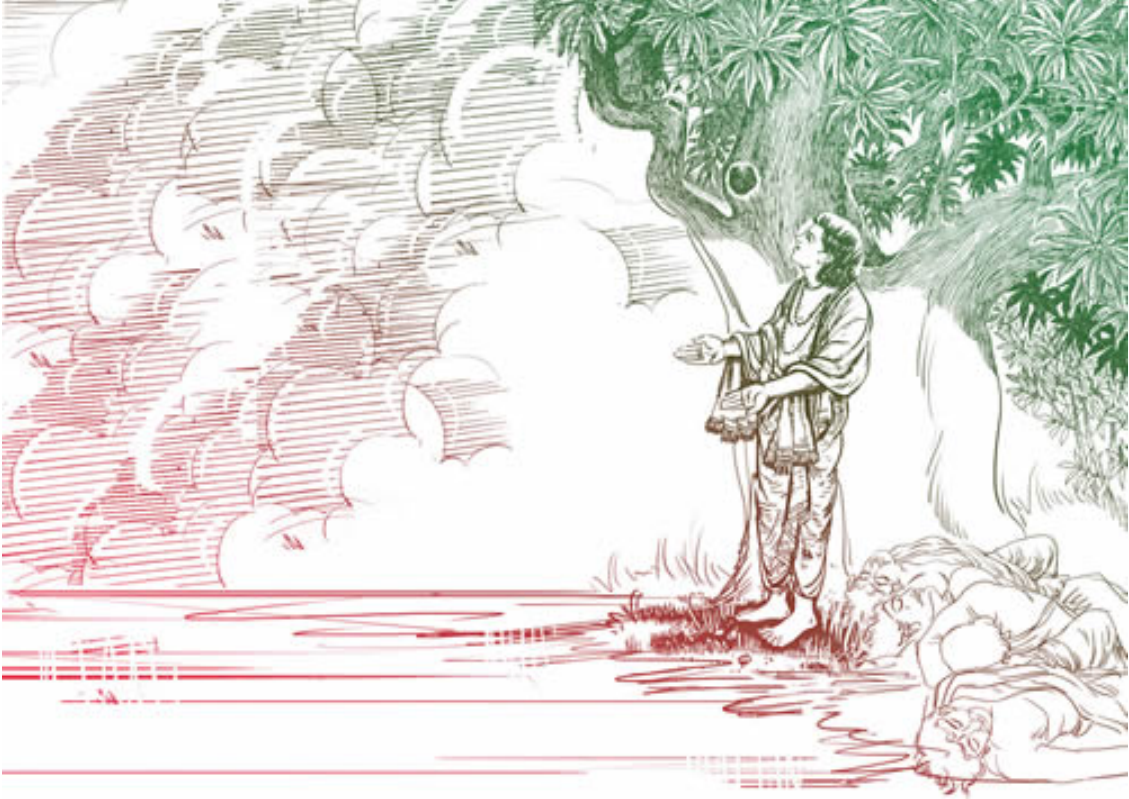
யார் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறார்கள்? ஆச்சரியமானது எது? எது வழி? எது செய்தி? இந்த நான்கு வினாக்களுக்கும் விடையளித்தால் உனது சகோதரர்கள் உயிர் பெறுவார்கள் என்று யக்ஷன் கூறினான்.

தண்ணீரில் நடக்கும் யக்ஷனே! எவன் ஒரு நாளின் ஐந்தாவது அல்லது ஆறாவது பிரிவில் தனது வீட்டில் காய்கறிகளை சமைக்கிறானோ, எவன் கடனின்றி இருக்கிறானோ, எவன் வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்லாதவனாக இருக்கிறானோ அவன் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறான்.

நாள்தோறும் உயிர்கள் யமனின் இடத்தில் ப்ரவேசிக்கின்றன. ஆனால் இந்த உலகில் மீதமிருப்பவர்கள் தமக்கு ஒருபொழுதும் மரணம் உண்டாகாது, தாம் நிரந்தரமாக இருப்போம் என்றெண்ணுகிறார்கள். இதைவிட ஆச்சரியமானது என்ன இருக்கிறது?

தர்க்கம் நிலையற்றதன்மை உடையது. ச்ருதிகள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடுடையது. எந்த ரிஷியினுடைய கருத்தும் அதிகாரபூர்வமானது அல்ல. தர்மத்தின் உண்மைத்தன்மை (குகைகளில்) மறைந்துள்ளது. ஆகையால் மஹான்கள் நடந்துசென்ற பாதையே சரியான பாதை.

மஹத்தான அஞ்ஞானம் என்ற வாணலியில் தூரியன் என்ற நெருப்பில் இரவு பகல் என்ற விறகைப் பயன்படுத்தி மாதங்கள், பருவங்கள் என்ற அகப்பையால் கிளறி காலன் அனைத்துப் பிராணிகளையும் வேகவைக்கிறான் என்பதுதான் செய்தி என்று தருமன் விடையளித்தான்.

யார் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறார்கள் என்ற வினாவிற்கு கடன் இல்லாதவனும் வாழ்க்கை நடத்த வெளியூர் செல்லவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆளாகாதவனும் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பதாகக் கூறுகிறான். அதை நாம் ஒவ்வொருவரும் நமது வாழ்க்கையிலேயே அனுபவித்து ஒப்புக்கொண்டுள்ளோம் என்பதுதான் உண்மை.

மனிதன் வாழ்க்கையில் நடப்பதை எளிதில் மறந்துவிடுகிறான். மாயையின் காரணமாக மனிதன், மாறக்கூடிய, அழியக்கூடிய, உண்மையற்ற தன்னையும் உலகத்திலுள்ள மற்றப் பொருட்களையும் நிரந்தரமானது என்று எண்ணுகிறான். இது மாயையின் மர்மமான செயல் என்பதால் அதை ஆச்சரியமானது என்று தருமன் உரைக்கிறான்.

பாதை எது என்ற கேள்விக்கு தருமன் சரியான பாதையை அறிந்துகொள்வதில் உள்ள கஷ்டத்தை முதலில் எடுத்துக்கூறுகிறான். வேதங்கள் முரண்பாடுடையனவாக இருக்கின்றன. ரிஷி முனிவர்களுடைய கருத்துக்களும் மாறுபட்டவையாக இருக்கின்றன. நம்முடைய தர்க்க அறிவும் ஒரு முடிவெடுப்பதற்கு உதவுவதில்லை. இதுபோன்ற நிலைமையில் பெரியவர்களின் ஆசரணத்தை பின்பற்றுவதுதான் சரியான வழி என்று கூறுகிறான்.

ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத்பாதரும் தமது விவேக துடாமணியில் இதே கருத்தையே கூறியுள்ளார். ியதிகள் ஸம்ஸாரத்தின் மறுகரையை எந்த வழியில் சென்றடைந்தார்கள் என்று உங்களுக்குக் கூறுகிறேன் என்றுதான் அவர் கூறுகிறார். தன்னைப் பின்பற்றுபவர்கள் தன்னுடைய சொற்களையே சார்ந்திருக்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்பவில்லை. தமது லக்ஷியத்தை சென்றடைந்த மஹான்களின் வழியைமட்டுமே காட்ட விரும்புகிறார்.

யக்ஷனின் அடுத்த கேள்வியான எது செய்தி என்பதற்கு தருமன் என்ன விடையளிப்பான் என்று ஊகிப்பது கடினம். ஆனால் தருமன் காலம் அனைத்தையும் அழிக்கிறது. உலகிலுள்ள அனைத்தும் காலத்தின் அழிக்கும் செயலிற்கு பலியாகின்றன என்ற இயற்கையின் ஆழ்ந்த உண்மையை குறிப்பிட்டு மிகவும் புத்திசாலித்தனமாக விடையளிகிறான்.

எதிரிகளை அடக்குபவனே. நான் கேட்ட கேள்விகள் அனைத்திற்கும் ஏற்ற பதில்களை அளித்துள்ளாய். இப்பொழுது இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடையளிப்பாயாக. புருஷன் (மனிதன்) என்பவன் யார்? அனைத்து விதத்திலும் செல்வந்தன் யார்? என்று யக்ஷன் வினவினான்.

இது யக்ஷனின் இறுதி வினாவாகும்.

ஒரு மனிதனின் நற்செயல்களால் உண்டாகும் புகழ் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் பரவி இருக்கும். அந்தப்புகழ் இரண்டு இடங்களிலும் எதுவரை நிலைத்து இருக்கிறதோ அதுவரையில் அவன் மனிதன் என்றறியப்படுவான். விருப்பு வெறுப்பு, இன்பம் துன்பம், இறந்தகாலம் எதிர்காலம் ஆகியனவற்றை ஸமமாகக்

கருதுபவன் அனைத்துவிதத்திலும் செல்வந்தனாவான் என்று தருமன் விடையளித்தான்.

ரீபீசீஞ்சுதீ என்ற சொல்லுக்கு அனைத்து விதத்திலும் செல்வந்தனாயிருப்பவன் என்று பொருள். அவனுக்கு எந்த ஒரு தேவையுமிருக்காது. எந்த ஒரு ஆசையோ பற்றுதலோ இல்லாத மனநிறைவுதான் செல்வம் என்பது தருமனின் கருத்து. மனதில் அமைதியையும் ஸமநிலையையும் வளர்த்துக்கொள்பவன் துன்பம் வரும்பொழுது துவண்டு போகவோ இன்பம் வரும்பொழுது துள்ளிக்குதிக்கவோ மாட்டான். தனக்குப் பிடிக்காத விஷயத்தில் பின்வாங்கவோ பிடித்த விஷயத்தின் பின்செல்லவோ மாட்டான். இறந்தகால நிகழ்வுகளை எண்ணிக் கவலைப்படவோ எதிர்காலத்தை எண்ணி ஏங்கவோ மாட்டான்.

விருப்பமுள்ளவற்றிலும் விருப்பமில்லாதவற்றிலும் ஸமபாவத்துடன் இருக்கும் முனிவர்கள் பாக்கியசாலிகள் என்று அசோகவனத்தில் ஸ்ரீராமனின் பிரிவால் துயருற்றிருந்த சீதாதேவி கூறுகிறாள். அதற்கான காரணமாக பயம். பற்றுதலால் அதிகமான துயரமும் பற்றற்றதன்மையால் பயமற்ற தன்மையும் உண்டாகும் என்று கூறுகிறாள்.

பகவான் கிருஷ்ணனும் பகவத்கீதையில் இதையே விருப்பத்தையும் வெறுப்பையும், இன்பத்தையும் துன்பத்தையும், தங்கத்தையும் களிமண் உருண்டையையும் ஸமமாகக் கருதுபவன், இகழ்ச்சியாலோ புகழ்ச்சியாலோ பாதிக்கப்படாமலிருப்பவன், எப்பொழுதும் அமைதியாக இருப்பவன் குணாதீதன் என்றறியப்படுகிறான் என்று கூறுகிறார். அதாவது, அவன் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவனாக ஆகிவிடுகிறான்.

அந்தக் குணாதீதனையே தருமன் அனைத்துவிதத்திலும் செல்வந்தன் என்று கூறுகிறான்.

அனைத்து விதத்திலும் செல்வந்தனான மனிதன் யார் என்று நீ சரியாகக் கூறிவிட்டாய். ஆகையால் உன்னுடைய சகோதரர்களில் யாரை நீ விரும்புகிறாயோ அவன் உயிர் பெறட்டும், என்று யசூன் கூறினான்.

யசூனே! கருநிறமானவனும், சிவந்தகண்களை உடையவனும், பெரிய ஸால (வெண்குங்கிலிய) மரத்தைப்போல் உயர்ந்தவனும், விரிந்த மார்பைக் கொண்டவனும், நீளமான கைகளை உடையவனுமாகிய நகுலன் உயிர் பெறட்டும், என்று தருமன் கூறினான்.

பீமஸேனன் உனக்குப் ப்ரியமானவன். அர்ஜுனனை நீங்கள் அனைவரும் சார்ந்திருக்கிறீர்கள். அவ்வாறிருக்கும்பொழுது மாற்றாந்தாய் மகனை ஏன் உயிர்ப்பிக்க விரும்புகிறாய்? பத்தாயிரம் யானைகளுக்கிணையான வலிமை வாய்ந்த பீமனை விடுத்து நகுலனை ஏன் உயிர்ப்பிக்க விரும்புகிறாய்? பீமஸேனன் உனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவன் என்று அனைவரும் கூறுகின்றனர். அவ்வாறிருக்க எந்த உணர்ச்சியினால் தூண்டப்பட்டு மாற்றாந்தாய் மகன் உயிர்பெறவேண்டும் என்று நீ விரும்புகிறாய்? அனைத்துப் பாண்டவர்களும் அர்ஜுனனின் தோள்வலிமையைப் போற்றிப் புகழ்கின்றனர். அந்த அர்ஜுனனை விடுத்து நகுலன் உயிர்பெற வேண்டுமென்று நீ ஏன் விரும்புகிறாய்? என்று யகூஷன் கேட்டான்.

அறம் தன்னை அழிப்பவர்களை அழித்துவிடும். தன்னைப் பாதுகாப்பவர்களை அறம் பாதுகாக்கும். அறத்தைக் கைவிடுவோமேயானால் அது எங்களை அழித்துவிடும். ஆகையால் நான் அறத்தைக் கைவிடமாட்டேன். கருணைதான் உயர்ந்த அறம். மிகவும் உயர்ந்ததை அடைய விரும்பும் நான் கருணைகாட்ட விரும்புகிறேன். ஆகையால் நகுலன் உயிர் பிழைக்கட்டும். என்னை எப்பொழுதும் தருமசீலனான அரசனாகத்தான் மக்கள் அறிந்துள்ளனர். நான் எனது தர்மத்திலிருந்து ஒருபொழுதும் நழுவமாட்டேன். ஆகையால் நகுலன் உயிர்பெறட்டும். என் தந்தையாருக்கு குந்தீ மாத்ரீ என்று இரு மனைவியர். அவர்களிருவரும் புத்திரர்களுடையவராக இருக்கவேண்டும் என்று எனது புத்தி எனக்கு அறிவுறுத்துகிறது. எவ்வாறு தாய் குந்தியோ அதுபோன்றே மாத்ரியும்

என்னுடைய தாயாவாள். எனக்கு அவர்கள் இருவரிடத்தும் எந்தவிதமான தனித்தன்மையும் இல்லை. அந்த இரு தாய்மார்களையும் நான் ஸமமாகவே பாவிக்கிறேன். ஆகையால் நகுலன் உயிர்பெறட்டும், என்று தருமன் கூறினான்.

சிறந்த பரதகுலத்தோன்றலே! செல்வத்தையும் ஸுகபோகங்களையும் விட ஜீவகாருண்யத்தையே மேலானதாக நீ கருதுகிறாய். ஆகையால் உனது அனைத்து சகோதரர்களும் உயிர்பெற்றெழுவார்கள் என்று யசூன் கூறினான்.

யசூன் கூறிய வார்த்தைகளால் பாண்டவர்கள் அனைவரும் உயிர்த்தெழுந்தார்கள். அனைவருக்கும் பசி, தாகம் அனைத்தும் ஒரேநொடியில் மறைந்து போயின, என்று வைசம்பாயனர் கூறினார்.

குழந்தாய்! பரதகுலத்தோன்றலே! மென்மையான வீரத்தைக் கொண்டவனே. நான் தருமதேவதை. உனது தந்தை. உன்னைக் காணவேண்டும் என்ற விருப்பத்தால் இங்கு வந்தேன் என்பதைத் தெரிந்துகொள்.

ஹே ராஜேந்த்ரா! பாபங்களற்றவனே! நான் உனக்கு வரம் அளிக்கச்
சித்தமாயிருக்கிறேன். நீ வரங்களைக் கேட்பாயாக, என்று யக்ஷன் கூறினான்.

எவருடைய அரணிக்கட்டையை மான் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டதோ
அவருடைய வேள்விக்கு தடங்கல் வராமலிருக்கவேண்டும் என்பதுதான்
என்னுடைய முதல் வேண்டுகோள்.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் முடிந்து பதிமூன்றாவது ஆண்டு வருகிறது.
அத்தருணத்தில் நாங்கள் எங்கு வசித்தாலும் மனிதர்கள் எங்களை அடையாளங்
கண்டுகொள்ளாமல் இருக்கவேண்டும் என்று தருமன் கூறினான்.

பகவானான தருமதேவன் 'தருகிறேன்' என்று விடையளித்ததாக வைசம்பாயனர்
கூறினார்.

'குழந்தாய்! நான் உனது தந்தையான தருமதேவன். உன்னைக் காணவும்
உன்னைப்பற்றி அறிந்து கொள்வதற்காகவுந்தான் நான் மான் வடிவில் வந்து இந்த
அரணிக்கட்டையை எடுத்து வந்தேன். இதை அந்த ப்ராஹ்மணருக்கு அளிப்பாயாக'
என்று யக்ஷனாக வந்த தருமதேவன் தருமனிடம் கூறி அரணிக்கட்டையை
அவரிடம் அளித்தார்.

நீங்கள் 13ஆவது ஆண்டை விராட நகரத்தில் யாருக்கும் தெரியாமல் மறைவாக
வசியுங்கள். 'நீங்கள் உங்களுடைய சுயரூபத்துடனேயே இருந்தாலும் இந்த
உலகில் மட்டுமல்லாமல் மூவுலகங்களிலும் யாராலும் உங்களைத்
தெரிந்துகொள்ளமுடியாது. குருவம்சத் தோன்றல்களே! என்னுடைய அருளால்
நீங்கள் உங்கள் விருப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு உங்களுடைய உருவத்தை
எடுத்துக்கொள்ள முடியும்' என்ற வரத்தையும் அளித்தார்.

'என் மகனே! உயர்ந்ததும் ஈடிணையில்லாததுமான மூன்றாவது வரத்தைக்
கோருவாயாக. நீ என்னுடைய அம்சமே. விதுரரும் என்னுடைய அம்சமே' என்று
தருமதேவன் மீண்டும் கூறினார்.

அதற்கு தருமன், 'தேவதேவரே! நிரந்தரமானவரே! தங்களை நான் நேரில் கண்டு
கொண்டேன். தந்தையே தாங்கள் எந்த வரமளித்தாலும் அதை மனநிறைவுடன்
ஏற்றுக்கொள்கிறேன். நான் லோபம், மோஹம், க்ரோதம் ஆகியவற்றை
ஜயிக்கவேண்டும். என்னுடைய மனது எப்பொழுதும் தானம், தவம், உண்மை
ஆகியவற்றிலேயே ஈடுபட்டிருக்கவேண்டும்' என்று கூறினான்.

தருமதேவன் 'இந்த குணநலங்களனைத்தும் உன்னிடம் இயற்கையிலேயே அமைந்துள்ளன. நீயே தர்மத்தின் ஸ்வரூபம். ஆகையால் கேட்டதனைத்தையும் நீ இனிமேலும் அடைவாய்' என்று கூறினார்.

'இவ்வாறு கூறிவிட்டு உலகமக்களுக்கு நன்மை செய்யக்கூடிய தர்மதேவன் மறைந்துவிட்டார். ஒன்றிணைக்கப்பட்டவர்களும் உயர்ந்த எண்ணம் கொண்டவர்களும் வீரர்களுமான பாண்டவர்கள் நன்றாக உறங்கி எழுந்து களைப்பு நீங்கப்பெற்று ஆச்ரமத்தைச் சென்றடைந்தனர். அங்கு அவர்கள் தபஸ்விகளான ப்ராஹ்மணரிடம் அரணிக்கட்டையைக் கொடுத்தனர்' என்று வைசம்பாயனர் கூறினார்.

'பன்னிரண்டாண்டு வனவாஸத்தை நிறைவு செய்த நாங்கள் ஓராண்டு அஞ்ஞாதவாஸம் செய்ய வேண்டும் அதற்கு நீங்கள் அனுமதி அளிக்கவேண்டும்' என்று அந்த தபஸ்விகளிடம் வேண்டிக்கொண்டு தெளம்ய மஹரிஷியுடன் அவர்கள் அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

"யகூனின் வினாக்களும் தருமனின் விடைகளும்" இத்துடன் நிறைவடைகிறது.

அலமேலு க்ருஷ்ணன்

யகூனின் வினாக்களும்
தருமனின் விடைகளும்